

Ч. Орд. 108/28.

Річниця коронації св. Отця.

В неділю 12. лютого н. ст. річниця коронування св. Отця Пія ХІ.

Дуже важною річю, щоби всі християне-католики були свідомі своєї приналежності до вселенської католицької Церкви і віддавали Намісникови Христа а свому Найвисшому Душпастиреви честь Йому належну та про Нього часто в молитвах своїх споминали. Честь віддавана Намісникови Христа, любов до Його освяченої особи скріпляє в наших серцях привязання до св. католицької Церкви; скріпляє ті звязи, що посередно через Христового Намісника лучать нас з самим Ісусом Христом. А що з приналежності до вселенської Церкви спливають на весь нарід неоцінені Божі благодати, світло і сила, яких поза вселенською Церквою народи не мають й не можуть мати, найважнійшою в значінню суспільнім справою нашої віри, є ті святі звязи удержувати й при кожній нагоді скріпляти. Тому то й річниця коронації св. Отця повинна бути й є для нас всіх торжественним й радісним днем, який не може переминути без висказання й скріплення послуху й любови до Христового Намісника.

Митр. Ординаріят поручає всім Душпастирям і всім ОО. Катихитам шкіл середніх, виділових і народніх поучити поручених собі вірних о торжестві того дня й заохотити їх до християнських і католицьких чеснот, які нам це торжество пригадає й до молитов за цілу Церков і Її Голову. При Службі Божій всі Отці додадуть до ектенії мирної й сугубої молитви Служби о призвання помочі св. Духа. По Службі Божій відспівають пісню благодарственну Тебе Бога хвалим.

Від Митрополичого Ординаріату.

Львів, дня 10. січня 1928.

† Андрей, Митрополит.

Відсканував Василь Гаранджа
Ч. 107/27/Орд.

Митр. Ординаріят рішучо осуджує спосіб, яким прийняв „Український Голос“ відповідь св. Римської Конгрегації на жалобу проти перемиського Єпископа Преосв. Йосафата внесену до Риму. — Місто прийняти рішення Апостольського Престола з християнським підчиненнямся Найвисшому Авторитетови Церкви, представляється це рішення як рішення суду і піддається його критиці способом і словами, які містять тяжку зневагу для Апостольського Престола.

Митр. Ординаріят осуджуючи таке поступовання перестерегає вірних перед пониженням і підкопуванням церковного авторитету, чим письма, які уходять за християнські і католицькі наносять тяжку шкоду нашій Церкві і народови.

Читати і поширяти такі письма є законом церковним заканане.

Від Митрополичого Ординаріату.

Львів, дня 15. грудня 1927.

† Андрей, Митрополит.

Ч. 109/Орд.

В СПРАВІ ВИБОРІВ.

Перед зближаючимися виборами до сойму Отці Душпастирі пригадають вірним на проповіді засади обовязуючі в горожанськiм життю представлені Єпископатом нашої провінції в посланню виданому з нагоди виборів до громадських рад, й то письмо ще раз прочитають. При виборах до сойму як при виборах до громадських рад йде о справу віри — о недопущення до мандатів ворогів нашої Церкви і народу.

З огляду, що голосовання на послів до Сойму і Сенату відбудеться в неділі, в днях 4 і 11. марта 1928, поручається ВЧ. Духовенству відслужити в ці неділі церковне Богослуження в такім часі, щоби воно покінчилося перед годиною, на яку визначено початок голосовання так, щоби вірні могли вислухати Службу Божу і сповнити свій горожанський обовязок. Про вчаснішу відправу Богослуження в ці неділі належить повідомити вірних найпізнійше в неділю перед 4 і 11. марта.

Рівнож поручається ВЧ. Духовенству не відтягатися від обовязку участі або проводу в виборчих комісіях, але на случай, колиб кого з поміж ВЧ. Духовенства назначено членом або предсідником виборчої комісії, цю гідність прийняти і з нею злучені обовязки совісно сповнити.

Від Митрополичого Ординаріату.

Львів, дня 8. січня 1928.

† Андрей, Митрополит.

КАНДИДАТИ СВЯЩЕНИЧОГО СТАНУ.

В найблищу неділю по одержанню цього письма по проповіді всі душпастирі відчитають вірним слідуюче завізнання Ординаріату і повторять то завізнання в дві наступаючі неділі:

Найважнішим добром вірних є мати добрих, святих і ревних священників; для того є й моїм обовязком яко Єпископа-душпастиря не посвячувати на священників людей, про котрих я немав би бодай якоїсь певности, що будуть добрими священниками. На це потреба мені знати по можности як найліпше тих, що зголошуються, а бодай бути певним, що ніхто з вірних не робить їм ніяких тяжших закидів. Є також обовязком вірних і то обовязком тяжким, якого несповнення булоб тяжким гріхом, предложити церковній владі поважні і очевидно стійні закиди, які моглиб зробити котромусь з кандидатів духовного стану. Для того завзиваю в совісти всіх вірних, щоби предложили мені такі закиди що до кандидатів стану духовного, які зголошуються до свяченя. Кандидатами тими є: Скульський Йосиф, Олійник Павло, Кордуба Мирон, Максимець Володимир, Слюзар Володимир-Евстахій, Вацк Роман, Задорожний Микола, Мазяк Юліян, Благий Микола, Вацівський Осип, Гаврилишин Ілля, Домкович Василь, Дорожинський Богдан-Іван, Думка Тарас, Зрада Іван, Кметь Василь, Левицький Дамян-Константин, Мартинків Спіридон-Антін, Пясецький Степан, Скавинський Петро, Соломка Володимир, Хомяк Федір, Чепіль Семен, Шостак Клим, Бордуляк Віктор-Маріян, Бородайко Евстахій. Бутринський Микола, Ващук Лев, Глібовицький Володимир, Годис Антін, Данилевич Микола-Григорій, Данилевич Роман-Іван, Дубицький Микола-Клим, Іздрик Андрій, Капшій Микола, Книгиницький Ярослав, Кревецький Михайло-Володимир, Лабінський Евген-Степан, Ліщинський Лев, Лукашевич Денис-Марко, Мальчїнський Олександр-Юліян-Іван, Милевич Ярослав-Антін, Павлосюк Микита, Прийма Мирон, Раковський Ярослав-Олег, Свистун Петро-Микола, Сендецький Ігор-Петро, Сивак Роман-Василь, Терещук Володимир, Цебровський Віктор, Цісик Пантелеймон-Зиновій, Чередарчук Роман.

Львів, дня 15. січня 1928.

Від Митрополичого Ординаріату.

† Андрей, Митрополит.

О ВІДМОВЛЕННЮ ПОХОРОНУ САМОУБІЙЦЯМ.

Лучається, що в сумнім і страшнім случаю, коли хто умирає під тяжким закидом сповненого на собі злочину убиства — родина або священник просячи Ординаріат о позволення християнського похорону, представляє лікарське свідоцтво про не-

нормальний умовий стан нещасливої жертви того злочину. Тому Ординаріят подає до відома всіх священників, які в проповіді цю справу пояснять усім вірним і умови, під якими Ординаріят може на свідоцтво лікарське видати таке позволення. Буває, що таке свідоцтво видає лікар, що помершого ніколи не лічив, умовою хвороби за життя не констатував, а своє свідоцтво опирає на здогадах або непевних висказах людей так, що їх свідоцтво умовою хвороби цілком не стверджує й майже немає більшого значіння, як прийнятий в такому случаю спосіб говорення — треба бути божевільним, щоб таке зробити. Таке свідоцтво лікарське не вистарчає й Митр. Ординаріят на підставі такого свідоцтва ніколи не буде уділювати позволення християнського похорону для чоловіка, що злочинно сам собі смерть завдав. — Щоб таке позволення одержати, треба свідоцтва лікаря, який лічив хворого, або близько його знав і в свідоцтві самім ствердив ним обсервовані признаки, по яких можна прийти до розумного пересвідчення, що хорий не знав, що робить тоді, коли руку на себе накладав.

Поручається ОО. Катехитам в школах представляти принагідно як тяжким злочином є самоубійство ; що є противне природному праву, Божому законуви й обовязкам чоловіка зглядом суспільности, родини й себе самого. А що самоубійство буває в повістях, кінї або в театрі представлене як чин геройський, як знак всликої відваги і мужества, належить молоді виказувати, що звичайно самоубійство противно є — знаком браку відваги, є ділом нечесним, як нечесним є для жовніра утікати зі свого становища.

Від Митрополичого Ординаріату.

Львів, дня 10. січня 1928.

† Андрей, Митрополит.

Ч. 112/Орд.

КАРА ЗА ПРОДАЖ ЕРЕКЦ. АБО ЦЕРКОВ. ГРУНТУ.

Спродаж і заміна ерекціонального або церковного поля також вирубання ліса понад плян господарчий, або иншого рода зловживання або занедбання адміністрації ерекц. або церк. добра без позволення Ординаріату, або без заховання обовязуючих приписів при продажі поля, недбале ведення рахунків зі спродажі, або цілковите залишення таких рахунків як незаписання в рахунку церковної скарбони якого небудь церковного доходу є провинами, які потягають за собою крім канонічних кар в данім случаю обовязок реституції. Тому на случай ствердження такої провини через церковного на те призначеного судії, наложеною буде на провинивших ся церковна відповідно до великості злочину кара, а означена через судю сума реституції буде стягнена з додатку конгруального, зглядно зі секвестру ґрунтів парохії.

Від Митрополичого Ординаріату.

Львів, дня 12. січня 1928.

† Андрей, Митрополит.

НОВЕЛЯ ДО РОЗПОРЯДКУ ПРО УЖИВАННЯ ПОЛЯ.

Для унормовання розрахунку між обома ужитковцями, що інститується в протягу року, ставляється слідуочі норми:

Парох, що інститується в протягу року має дістати часть плодів землі після *rata temp.* від 1. квітня до дня інституції в давній парохії, а від дня інституції до кінця марта в другій парохії.

Плоди землі ділиться *pro rata temp.* відраховуючи по обчисленню тої части, яка після місцевих звичаїв належить за оброблення і засів.

При інституції на нову парохію мусить новоінституований парох предложити від декана свідоцтво, що лишає наслідникови, що йому належить від дня інституції до кінця марта. То само відноситься до завідателів, котрі через часть господарського року уживали ерекц. ґрунтів.

Завідателеви *ex curr.* не вільно нічого продавати з плодів землі.

Декан згл. делегований член через Раду Дек. впроваджує новоінституованого пароха або місцевого завідателя, віддає йому полишені попередником плоди землі, відраховуючи належну часть завідателеви *ex curr.*

Ч. 9218/1927.

ЗАРЯДЖЕННЯ В СПРАВІ ЗБОРОК НА ДОБРОДІЙНІ ЦІЛИ.

Жертволюбивість нашого народу на богоугодні ціли є гідна всякого признання і похвали. Захисти для сиріт, рідна школа, захоронки й інші народні потреби находять все зичливе серце і матеріальну допомогу. — На жаль, ся гарна чеснота нашого народу буває нераз предметом каригідних зловживань зі сторони людей злої волі; дуже часто зложені в готівці чи в натурі жертви або цілком пропадають в кишнях несовісних збирачів, або йдуть на ціли ворожі Церкві і народнім інтересам. — Щоби отже запобігти на будуче таким надужиттям, проголошує отсим Митрополичий Ординаріят осьтакий розпорядок:

А.

Жертви в готівці.

Всі дотеперішні готівкові зборки, уряджувані поодинокими товариствами й інституціями коло церков і в церквах, устають з кінцем грудня 1927 р. — На їх місце обовязувати будуть від 1. січня (н. ст.) осьтакі постанови:

1. а) для Львова і повітових міст.

Кождої першої неділі по 1-шім (н. ст.) місяця зарядить душпастир в церкві збірку на тацу на добродійні ціли в часі співаної Служби Божої і в часі Вечірні.

б) для місточок і сіл:

Кождої першої неділі по 1-ім (н. ст.) місяця зарядить душпастир в церкві збірку на тапу на добродійні цілі під час співаної Служби Божої.

Виймок становлять празники: Рождество Христове, Новий Рік і Великдень. Як що дотична неділя припаде на оден з тих празників, тоді збірка на добродійні цілі відбувається в сліду-ючу неділю.

До повисших збірок треба приготувати вірних при нагоді проповіді і все безпосередно перед збіркою бодай кількома сло-вами загріти вірних до жертв. — Сеї неділі, коли збирається жертви на добродійні цілі, нема вже в церкві на дотичній Службі Божій, згл. на Вечірні, ніяких інших збірок, крім збірки на церков. 2. Зібрану готівку вписується до книги церковних при-ходів і рівночасно в рубрику видатків, додаючи слова: „на до-бродійні цілі на руки Митр. Ординаріату“. 3. О. душпастир від-силає зібрану готівку кожного місяця до Митр. Ординаріату окрегим чеком поштової шадниці, який на сю ціль одержить. 4. Митр. Ординаріат буде розділювати одержані з цілої епархії жертви між ті товариства й інституції, які на те заслугоують. 5. Товариство чи інституція, яка би збирала жертви на церковній території на власну руку, резигнує тим самим з участі в цер-ковних жертвах, а священник має обовязок перестерегти нарід вєред такою самовільною квестою.

К о л я д а.

Крім коляди уряджуваної Брацтвом на потреби церкви, по-ручається Духовенству заохотити вірних до колядовання ви-ключно в хосен „Рідної Школи“. — Зібрану на сю ціль готівку належить прислати також на руки Митр. Ординаріату.

Б.

Жертви в натурі.

1. Інституція, яка хоче користати з квести в громаді, му-сить наперед постаратися о письменний дозвіл Митр. Ордина-ріату і виказатися ним перед місцевим душпастирем. 2) Хто квестує без такого дозволу, сего треба трактувати як такого, що збирає жертви проти волі Митр. Ординаріату і перед та-кими квестарями чи квестарками належить вірних перестерігати.

Отсе розпорядження обовязує в цілій Львівській Архієпархії від 1. н. ст. січня 1928 р.

Від Митрополичого Орднріату.

У Львові, дня 7. грудня 1927.

† Андрей, Митрополит.

Ч. 9375/М.

ВЕДЕННЯ МЕТРИКАЛЬНИХ КНИГ.

З присланих копій метрик показується, що деякі Вч. ОО. не заховують при веденню метрик. книг приписаних вимог. Напр. при акті смерті дитини подають лише імя і назвиско дитини, а пропускають імена родичів і назвиско матери; при вписі жонатих, розлучених смертю, не подають полишеного подруга; при вписі акту уродин пропускають часто акушерку, не подають ні діда ні баби так зі сторони батька, як зі сторони матери дитини і т. и.

Тому пригадають Впр. ОО. Декани на найблизшій соборчику Вч. ОО. кондеканальним обовязуючі приписи ведення метрик. книг, а в звіті про відбутій соборчик повідомлять тут. Консистерію, що ту справу обговорено на соборчику.

При візитаціях декан. і при перегляданню копій звернуть ОО. Декани на це увагу, чи книги метрик. ведені приписово. Рівночасно пригадується, що за точність і цілість присланих метрик. копій відповідають О. О. Декани, що є обовязані пересилати упорядковані копії метрик в приписанім речинци до Консистерії. Пересилання копій не через уряд декан. є заборонене.

Ч. 9379/К.

ПОЯСНЕННЯ В СПРАВІ ВИМІРУ ПЕНСІЇ ДЛЯ ДУХОВЕНСТВА.

В цілі уникнення великої праці при спорядженню дотичних наказів платничих (асигнат), що до виміру пенсії і доплат до конгруи, поясняється, що при вимірі пенсії потручується за поле за кожний гектар від підставової квоти, це є для парохів від квоти 171 зол., для завідателів з іспитом від 120 зол., для завідателів без ісп. і сотрудників від 94 зол. по 1 зол., 1¹/₂ зол., 2 зол., 2¹/₄ зол., 2¹/₂ зол. і 3 зол. а то:

по 1 зол. для парохій деканату Перегинського, Скільського і Тухлянського;

по 1¹/₂ зол. для парохій дек. Болехівського, Долинського, Калуського, Любінецького, Рожнітівського і Янівського;

по 2 зол. для парохій дек. Бережанського, Бобрецького, Брідського, Бурштинського, Буського, Виницького, Войнилівського, Галицького, Глинянського, Городецького. Жидачівського, Журавенського, Залозецького. Збаражського, Зборівського, Золочівського, Козлівського, Львівського. Лопатинського, Миятинського, Миколаївського, Нарайвського, Олеського, Олівського, Перемишлянського, Підкамінецького, Поморянського, Радехівського, Стрийського, Струмил. Камінецького і Унівського;

по 2¹/₄ зол. для парохій деканату Озирянського і Ходорівського;

по 2 $\frac{1}{2}$ зол. для парохій дек. Стрілиського, Щирецького і Яричівського;

по 3 зол. для парохій дек. Грималівського, Зарваницького, Микулинецького, Новосельського, Підгаецького, Рогатинського, Скалатського, Теробовельського і Тернопільського.

ЗАЛЯГАЮЧІ КОПІЇ МЕТРИК.

Ч. 95/М. Взивається всіх Всч. Отців, котрі залягають з копіями метрик. за минувші літа, переслати тіжже негайно тут, Консисторії, щоби не потреба було примінути до них закону Орд. ч. 31. (АЕп. Від. ч. II. з 15/7 1926). Закон той відноситься таї до парохів, котрих парохії узнано „supra congruam“.

Ч. 9377/ФЛ.

ВИКАЗИ ЗРЕДУК. СЛУЖБ БОЖИХ РЕЛ. ФОНДУ І ФОНДАЦ.

В справі виказів зредукованих Служб Божих рел. фонду і тих фондацийних (легатових), яких фонди здевалюувалися, подається до відома:

1) Викази належито відправлених тих Служб Божих (див. АЕп. Від. з року 1926, ч. II., стор. 28) за 1928 р. а таксамо за слідуючі літа мусять бути предложені до дня **28. лютого кожного року.**

2) Викази предложені по упливі цього речинця, хочби належито відправлені, не ввійдуть в рахубу подібно як викази, хоч в речинці предложені, але не відповідаючі жаданому — не будуть узгляднені.

3) Кожному Отцю, що не предложить в речинці відповідно виготовленого виказу відправлених по мисли висше наведеного розпорядження Служб Божих, стягнеться по 5 зол. від Служби Божої з місячної його платні яко гонорар (стипендію) тому священникови, котрий за нього ті Служби Божі гідно відправить.

До непобираючих пенсії приміниться інший спосіб на стягнення гонорара.

Ч. 0422/АВ.

ПЕРЕДПЛАТА ЗА АЕВІДОМОСТИ 1927 р.

Подається до відома, що передплата на АЕВідомости за 1927 р. виносить 3 зол. 50 гр.

Уряди Дек. обовязані найдалі до кінця лютого 1928 р. від ОО. Кондек. належну суму побрати і тут безпроволочно надіслати.

Повисша передплата відноситься й до ОО. Катихитів.

КОНКУРС ДЯКІВ.

Ч. 3381/Дя. Розписується конкурс на дяка в Перемишлянах. Подаватися можуть кандидати з висою кваліфікацією і жонаті. — Ч. 7349/Дя. у Вишенці великій, дек. Янів. — Ч. 7831/Дя. Розписується конкурс на дяка в Розвадові, дек. Николаївського. Побори: доходи епітр. і роківщина. Мешкання нема. — Ч. 8673/Дя. в Зарудцях, дек. Яричів. Дотація: треби, роківщина, 1 морг поля і Ч. 3302/Дя. в Оплицьку, дек. Лопатин. Дотація: 3 морги 21¼ сяжн. поля, хати нема.

ЖЕРТВИ ГРОШЕВІ ДЛЯ ПОТЕРПІВШИХ ВІД ПОВЕНІ.

Лавра Студитська в Уневі 1000 золотих, церков в Ланах пол. 20 зол., в Зарубинцях 6 зол., в Мшані 152 зол., в Винниках 39 зол. 40 гр., в Козлові 22 зол., в Підгайцях 12 зол., о. Гурянський прислав збірку вірних в Olyphant 130 дол., в Гаєх 66 зол. 25 гр., в Яричеві старім 357 зол., в Звенигороді 27 зол., Преосв. Еп. Константин прислав збірку від своїх вірних в Америці 350 дол., о. Іван Кутський збірку в Нортгемптон 100 дол. 25 цен. і Вест-Істон 52 дол. 75 цен., Олівський деканат 169 зол., Тухлянський деканат 142 зол., Буський деканат 110 зол. 86 гр., о. Барановський 15 зол. 45 гр., Камінецький деканат 40 зол., парох Товстого 159 зол., парох з Пліснєн 13 зол. 50 гр., Підгаєцький деканат 56 зол. 88 гр., о. Бутринський 39 зол., Милятинський деканат 51 зол., о. Бобовник 7 зол., о. Коновалець Вол. 30 зол., церкви в Пикуловичах 50 зол., в Сороках 19 зол. 80 гр., в Ляшках 20 зол. 50 гр., в Зашкові 10 зол., в Сухорічу 5 зол. 38 гр., Поморянський деканат 161 зол. 07 гр., парох Серетця 13 зол. 50 гр., парох з Ладанець 20 зол., уряд пар. в Бібрці 5 зол. 16 гр., з акафістів в Борусові 6 зол. 60 гр., в Підяркові 41 зол. 13 гр., в Романові 22 зол. 50 гр., в Седлисках 6 зол., в Соколівці 40 зол. 79 гр., о. Іван Токар 280 зол., уряд пар. в Соколові 25 зол., церков: Великополе 28 зол., Верещиця 28 зол., Вишенка велика 37 зол. 70 гр., в Вороцові 7 зол. 77 гр., в Домажирі 28 зол., в Дубровиці 23 зол. 50 гр., в Курниках 16 зол. 40 гр., в Лозині 20 зол., Рокитно 3 зол. 60 гр., в Стариськах 10 зол., в Страдчу 15 зол. 53 гр., в Яснисках 29 зол. 34 гр., Плауча велика, Плауча мала, Глинна і Красна 45 зол., уряд пар. в Запитові 19 зол., уряд дек. Тухля 49 зол. 50 гр., о. П. Барановський 5 зол., П. Іванна Шанковська в Чучманах 60 зол., церков в Плавю 36 зол., уряд дек. буський 12 зол., церков в Журавні 30 зол., уряд пар. в Загірю 30 зол., уряд дек. Тухля 32 зол., 55 гр., уряд пар. при заведенню в Кульпаркові 98 зол. 20 гр., церков: в Попівцях 32 зол. і в Немяхи 168 зол., св. Юрія у Львові 250 зол., Успенія Пр. Д. М. у Львові 51 зол. 15 гр., С. С. Василянки у Львові вул. Потоцького з представлення 100 зол., Повітно з акафісту 25 зол., церкви на Левандівці і Богданівці 10 дол., долиньський деканат 290 зол. 26 гр., П. Іосиф Дяк 10 дол., уряд дек. Козлів з акафістів 329 зол., уряд дек. Нараїв з акафістів 199 зол. 12 гр., уряд дек. в Бродах з акафістів 375 зол., Читальня ім. Т. Шевченка в Вінніпегу 170 дол. — Разом до тепер зложено 1365 долярів і 9430 зол. 02 гр.

ХРОНІКА.

Іменування.

Протонотарем Апостольським іменованій Його Святістю Папою Пієм XI. о. пралат Тит Войнаровський.

Похвальні грамоти отримали:

Ч. 8550 о. Стефан Фітьо, парох в Полянї. Ч. 8583 Антін Іванишин, провіз, церк. в Вороцеві. — Ч. 8186 Василь Кріль, Михайло Кріль, Семен Букало, Григорій Жук, Микола Стефанишин, Степан Диня, всі в Чистопадах. — Ч. 7364 Зиновія Кунинець, учителька в Вишенці вел. — Ч. 8525 Комітет парохіяльний в Нью-Йорку, Данило Яворський, Степан Яворський, Степан Бойко всі в Нью-Йорку, уроженці Оріхівця, дек. Скалат. — Ч. 8714 Михайло Крайковський і Кароліна Крайковська з Болшівця, дек. Галицьк.

Ординаріятськими шкільними комісарями іменовані:

Ч. 8612 о. Степан Яворський, парох в Рудниках для шкіл комісаріяту, дек. Миколаївського. — Ч. 8886 о. Роман Лободич, парох в Залукві для шкіл комісаріяту, дек. Галицького.

Приняття до АЕпархії отримав:

Ч. 9224 о. Василь Ощипко, сотрудник і катехит в Чернівцях.

Відпустку з АЕпархії одержав:

Ч. 7734 дякон Василь Кушнір.

Канонічно заінституовані:

Ч. 8253 о. Микола Семенюк, експ. в Сорочі на Юнашків. — Ч. 9142 о. Дмитро Яців, парох в Сернках середних на Бовшів. — Ч. 923 о. Дмитро Федасюк, завід. в Лопушанах на Висипівці.

Душпастирські посади отримали:

Ч. 9142. о. Михайло Кулинич, завід. в Сернках середн. — Ч. 8165. о. Теодор Була, завід. в Соснові. — Ч. 7983. о. Любомир Давидяк, прив. сотр. в Журові, — Ч. 7800. о. Роман Сорокевич, завід. в Гриневі. — Ч. 8388. о. Василь Максимець, прив. сотр. в Куропатниках. — Ч. 8888. о. Д-р Омелян Стасюк, сотр. в Бережанах. — Ч. 8956. о. Григорій Воскрес, завід. в Підгородцях, екс. завід. парохії в Ямельниці.

Увільнені від конкурсового іспиту:

Ч. 8787. о. Йосиф Іванець, парох в Беремівцях, на 6 літ. — Ч. 7676. о. Теодор Столяр, парох в Хмельівці, на 3 роки. — Ч. 8736. о. Григорій Гірняк, парох і декан в Винниках на 6 літ.

Місією до навчання релігії наділені :

Ч. 9326. о. Василь Кедринський, парох в Підлипцях, в школі в Зарваниці, дек. Золочівського. — Ч. 9134. Стефанія Юзькевич, управ. школи в Хоростці. — Ч. 9134. Стефан Мізур, управит. школи в Хороброві. — Ч. 7862. Ольга Крижанівська, управит. школи в Перлівцях. — Ч. 8195. Дмитро Чорний, управ. школи в Тарноруді. — Ч. 8349. Михайло Боринець, учит. в Слободі рів. — Ч. 8569. о. Сильвестер Калиневич, парох в Буську в школі в Лянерівці. — Ч. 8204. Володимир Соломка, укінч. богослов в школах в Посухові, Раю і школі УПТ. в Бережанах. — Ч. 7936. о. Осип Мартинків, катех. гімн. в Стрию, в промисловій школі в Стрию. — Ч. 7934. Денис Топольницький, управ. школи в Коростові. — Ч. 7688. Степан Липовий, учит. в Кніселі. — Ч. 7687. Анастасія Сімківна, учит. в Плавю-Вадрусівці. — Ч. 8095. Марія Хоминцева, учит. в Тишівниці. — Ч. 7608. Петро Собків, управ. школи в Половім.

Конкурс на опорожненні парохії з речинцем до кінця лютого 1928.

1) Гумниска дек. теребовельського. — 2) Скварява дек. золочівського. — 3) Ківець дек. жидачівського.

ПОМЕРЛИ :

- Ч. 8623. о. Вергановський Яків, парох Кіевця, дек. Жидачів, дня 14. XI. 1927.
о. Тимус Андрей, парох в Гумнисках, дек. Теребовельськ, дня 24. XI. 1927.
о. Дольницький Андрій, парох в Скваряві, дек. Золоч. дня 25. XII. 1927.

Душі їх поручається молитвам ОО. Собратів.

Львів, дня 20. січня 1928.

ВІД МИТР. ОРДИНАРІЯТУ.

о. Михайло Яцковський, о. Александер Бачинський,
канцлер. ген. вікарій.

СВЯТІЙШОГО ОТЦЯ НАШОГО ПІЯ БОЖОЮ МИЛІСТЮ
ПАПИ ХІ.

Е н ц и к л і к а

(Mortalium animos)

О попиранню правдивої єдності релігії.

До Преподобних Братів, Патріархів, Примасів, Архієпископів, Єпископів і других Архипастирів, що живуть в згоді і єдності з Апост. Престолом.

Преподобні Братя, привіт і Апостольське благословення!

Людських умів мабуть ще ніколи не переняла така велика жажда, — як то бачимо в наших часах, — тую братню звязь, якою тісно лучимся задля одного й того самого початку і тої самої природи, чи то скріпити, чи вжиткувати для спільного добра людської єдності. Бо коли народи ще не зазнають цілковито дарів мира, а що гірше, відживають подекуди старі та вибухають нові спори, що спричиняють заворушення і домашні війни, коли многих спірних kwestій, що дотикають мира і щастя народів не дається порішити, о скільки ті, що стоять на чолі держав і кермують їх справами, не співділяють згідно, легко зрозуміти, — тимбільше, що нема ріжниць думок ще до єдності людського роду — чому так много людей бажає, щоби ріжні народи в почуттю того загального братерства чимраз тісніше з собою зживалися.

Щосі, зовсім подібного стараються деякі витворити в крузі установи, введеної Христом Господом в Новім Завіті. Бо знаючи напевно, що дуже рідко бувають люди, позбавлені якогонебудь релігійного зміслу, сподіються, що без трудности станеться, що народи, хоч інших поглядів на Божі справи, по братньому згодяться в ісповідуванню деяких засад віри, як якоїсь спільної підстави духовного життя. В тій цілі відбувають вони зїзди, зібрання і виклади з немалим числом слухачів і скликають туди для обговорення тої справи всіх без ріжниць, всякого рода чоган, а також християн, чи таких, що на жаль відпали від Христа, ба навіть таких, що незломно і вперто перечать Його Божу природу і іслаництво. Хиба такі змагання не можуть в жаден спосіб подобатись католикам, бо на ложних поглядах опираються ті, котрі думають, що всякі релігії більше або менше є добрі і похвальні, тому що, хоч не на один лад, всеж таки відкривають і означають той природний і вроджений нам змісл,

що нас до Бога тягне і яким послушно признаємо Його владу над нами. Хто так думає, є не тільки в блуді і ошукує себе, але і правдиву релігію відкидає, псуючи її поняття та схиляється поступово до натуралізму і так званого атеїзму. Звідси ясно слідує, що відступає цілковито від Богом об'явленої релігії той, що прилучується до людей, що так думають і до того змагають.

А позірним виглядом правди дається дехто звести, — коли йде о поширення єдності між всіми християнами. Чи ж не випадає — кажуть звичайно -- що більше, чи не є обов'язком, щоби всі, що визнають імя Христа, закинули взаїмні обвинувачення і злучилися вкінці у взаїмній любові? Бо хто ж посміє сказати, що він любить Христа, якщо по своїм силам не старався би сповнити Його бажання, коли він просив Отця, аби Його ученики були одно (Іо 17,—21). А вже ж той самий Христос чи ж не хотів, щоб Його ученики любилися взаїмно і се щоб було немов їх відзнакою і щоби тим від інших різнислися: По сім признають, що Ви мої ученики, коли любов мати мите між собою, щоби то всі християни — додають — були одно". Та ж тоді мали би більше сили до боротьби з заразою безбожності, що з дня на день росте і заточує щораз ширші крути, та готова ослабити вплив Євангелія. От таке плетуть ті, що звуться (панхристиянами) всехристиянами. А не треба думати, що їх є мало і що рідко де на-ходяться; противно, вони зросли в цілі ряди і широко розгалужені союзи, котрі стоять по більшій часті під проводом не католиків, з котрих одні переняті такою, а другі іншою наукою в справах віри

Змагання сі оживлені таким запалом, що зеднують собі численних сторонників, та манять до себе і захоплюють навіть католиків, а саме надією на осягнення такої єдності, що на око згідна є з бажанням св. Матері Церкви, для котрої хіба нічого нема важнішого, як знова вівзвати і привести до свого лона заблуканих синів. Та під тими приманчивими і облесними словами криється блуд і то дуже тяжкий, що цілковито розриває підстави католицької віри. Тож свідомість апостольського обов'язку каже нам не допустити до того, щоб Господнє стадо далось захопити погубній марі, — тому відкликуюся до Вашої ревності, Всечесні Браття, щоб мали бачне око на того рода лиха; бо сподіємось, що письмом і словом комдий з Вас зможе лекше звернутись до народу і найти зрозуміння тих засад і думок, що їх тут зараз вилежемо; з чого католики навчаться, що мають думати і як мають вести себе, коли мова о починах, що стремлять до того, аби злились в якийсь спосіб в одно тіло ті, що звуться християнами.

Богом творцем всіх річей ми сотворені на те, щоб Його пізнати і Йому служити. Тож певне право має наш творець, щоб ми Йому служили. Міг вправді Господь Бог, кермуючи людством, обмежитись на однім законі природи, що його через сотворення вписав в його серце, а дальший розвій того закону управити звичайним провидінням. Та замість того волів він дати приписи, щоби ми їм повинувались і на пролязі віків т. е. від початків людського роду, аж до приходу й науки Ісуса Христа, сам навчив чоловіка обов'язків, якими зв'язав зглядом себе — сотворителя — природу, обдарену розумом. Многочисленно і різними способами говорив Бог давно

до Отців через пророків, а в сі останні дні говорив до нас через Сина. (Евр. 1, 1).

З того ясно, що жадна инша релігія не може бути правдивою, а тільки та, що опирається на обявленім слові Бога. Се обявлення, що зачалось з початком роду людського, і продовжувалось в Старім Завіті, завершив сам Христос Ісус в Новім Завіті. Колиж Бог промовив — а що дійсно промовив стверджується історично — кожний бачить, що є обовязком чоловіка безумовно вірити Богові обявляючому, і без застереження повинуватися Йому приказуючому. А щоб ми мегли і одно й друге на славу Божу й наше спасення слушно виконати, єдинородний Син Божий оснував Церкву на землі; отже думаємо дальше, що ті, котрі зуть себе христіянами не можуть не вірити, що Христос оснував Церкву і то одну одиноку; але коли поза тим питаємо, яка вона мав бути з волі свого Основника, не всі одної гадки, бо доволі много з них є думки, що Церква Христова не мусить бути видимою бодай о стільки, що не мусить являтися як одно тіло вірних, котрі визнають одну й ту саму науку під одним учительством й проводом; але противно, розуміють під видимою Церквою не що иншого, як союз, зложений з ріжних христіянських громад, хочби вони визнавали ріжні науки, навіть між собою суперечні. — Але Христос оснував свою Церкву, як товариство совершенне, з природи своєї на вні видиме, та під проводом одного голови (Мт 16, 18) (Лук 22, 32) (Йоан 21, 15) через научування живим словом і через уділювання тайн, (Йоан 3, 5) як жерел небесної ласки, продовжало би на майбутнє діло відкуплення людського роду; для того чорівнував його з царством (Мт 13) з домом, (Мт 16, 18) з вівчарнею (Йоан 10, 16) і стадом (Йоан 21, 15). І та Церква, так чудесно установа, не могла по смерті свого Основника й Апостолів, тих перших працівників, що її поширювали, упасти й згаснути цілком, бож єї завданням було довести до вічного спасення всіх людей без ріжниці часу й місця: „ідіть отже, навчайте всі народи“ (Мат. 28, 19.) Чиж в безперестаннім виконуванні сею обовязку може забракне Церкві якоїсь сили і успішности, коли безупину є при ній сам Христос, що торжественно обіцяв їй: „І се я з вами по всі дні до кінця віків (Мт. 28, 20). Тож не може бути инакше як то, що Хр. Церква не тільки тепер й по всі часи, але й цілком тасама що в апостольських часах існує, хіба що хотілиб ми сказати — хорони Боже — що Христос Господь або не мав сили виконати свого наміру, або помилився тоді, як заявив, що „ворота пекельні не переможуть її“. (Мт. 16, 18). І тут треба відкрити і усунути ложне якесь міркування, від якого — здається — зависить та ціла справа і з чого походить і та ріжнородна спільна акція некатоліків, що, як ми сказали, стремить до злуки христіянських Церков. Ото творці того пляну звичайно наводять Христові слова „щоби всі були одно“ „буде одно стадо і один пастир“, але в той спосіб, начеб ці слова означали тільки бажання і просьбу Христа, що дотепер не сповнилось. Думають вони, що єдність віри і проводу — котра є ознакою правдивої і одної Церкви — ніколи перед тим не існувала, ані тепер її нема, її можнаб бажати, вона моглаб колись імовірно спільним нахилом волі здійснитись, але тимчасом є вона тільки якоюсь мрією. Додають також, що

Церква сама з себе або з природи своєї є поділена на часті т. є. складається з премногих церков або відрубних громад, які виправді деякі головні засади науки мають спільні, однак у прочих засадах ріжняться. Після їх думки — вони користуються тими самими правами; Церква, хиба тільки від часів апостольських аж до вселенських соборів була одна й згідна. Кажуть отже, що треба давні спірні kwestії і найдавніші ріжниці думок, що по нинішній день обтяжують християнське імя, полишити на боці, а з інших наук виробити й предложити ягесь спільне правило віри, щоб у визнаванню сеї віри не так знали, як почували себе братами; а колиб ріжнородні церкви або громади були злучені в якийсь загальний союз, моглиби солідно й успішно протиставитися зростови безбожності. Отсе, Всечесні Браття, загальні їх погляди. Та є й такі, котрі радо признають, що т. зв. протестантизм западто необережно відкинув деякі головні правди віри і деякі зовсім приемливі і хосенні обряди зовнішного культу, які натомість римська Церква до нині задержує. Однак зараз додають, що і та Церква, поступаючи безправно зіснувала первісну релігію, додавши і предложивши до вірування деякі науки, які для евангелія не тільки чужі, але й противляться йому; а поміж тими науками вичисляють передусім науку о юрисдикції примату, признаній Петрови і його наслідникам, на римськім престолі. Між ними є й такі, хоч не дуже многі, що хотілиб признати римському папі або примат почесний або юрисдикцію чи якусь власть, котра одначе не походить з установи Божої, але з якоїсь доброзичливої волі вірних; а інші навіть до того посуваються, що бажалиб, аби папа предсідав на тих їх ріжнородних зїздах. І якщо вкінці можна найти много некатоликів, що проповідують голосними словами братню спільність в Христі, то нема таки жадного, котрому прийшлоб на гадку піддатись і повинуватись Намісникови Ісуса Христа в науці і проводі. Тимчасом заявляють, що хочуть переговорювати з Римською Церквою але на засаді рівноправности т. є. як рівні з рівними; але, якби мали змогу переговорювати, то без сумніву переговорювалиб в тім зміслі, щоб в умові було застережено, що їх не будуть силувати відступити від своїх міркувань, які й до тепер є причиною, що вони блукають манівцями поза єдиним Христовим стадом.

Якщо так є, то ясно, що Апостольський Престол не може брати участи у їх зїздах, ані також не вільно католикам в жаден спосіб підпомагати чи співділати з їхніми починами, а колиб се робили, то приписувалиб вагу якійсь ложній християнській релігії, так дуже чужій єдиній Христовій Церкві. Чи ми позволимо на те, — що булоб цілком негідне — щоби правда і то правда Богом обявлена, була предметом переговорів? Бо тут ходить о охорону обявленої правди. Таж Ісус Христос вислав Апостолів на цілий світ, щоб усі народи повчали в евангельській вірі, а щоб ті Апостоли не облудили, то передтим хотів, щоб Дух Святий навчив їх всякої правди (Іоан 16, 13.); чи ж та наука Апостолів зійшла на ніщо, або була коли заналащена в Церкві, котрою кермує і котру хоронить сам Бог? Колиж Спаситель виразно нам сказав, що Його Евангеліє належить не тільки до апостольських часів, але й до будучих віків, чи жби зміст віри з бігом часів став так затемнений і непевний, що нале-

жало́б толе́рувати погляди навіть проти́вні собі? Я́кби то було правдо́ю, то ви́падало́б тако́ж сказа́ти, що і зі́сланн'я Свято́го Ду́ха на Апо́сто́лів і ста́ле перебува́ння того́ж Свято́го Ду́ха в Це́ркві, а й са́ма нау́ка Ісу́са Хри́ста від мно́гих сто́літь втра́тила ці́лком сво́ю усе́пі́шість і ва́ртість; але́ так ка́зати було́б бо́гоху́льством. Та́ Єди́нородни́й Си́н Бо́жий, ко́ли по́ручив сво́ім пі́сланцям, що́б навча́ли всі́ наро́ди, то́ді тако́ж зобов'язав всі́х лю́дей, що́б уві́рили в ту нау́ку, яку́ зві́щають ї́м „на́перед ви́брані сві́дкі від Бо́га“ (Ді́ян 10, 41), а́ дри́каз сво́й при́печа́тав сло́вами: „Хто́ уві́рить і́ охрестити́ся, спа́сенни́й бу́де, а́ хто́ не́ уві́рить бу́де о́судже́ний“ (Мк 16, 16). О́баж ті́ при́кази Хри́стові, що́ му́сять бу́ти ви́конані і́ при́каз навча́ння і́ при́каз ві́рува́ння, що́б о́сягну́ти ві́чне спа́сення́ не́ дали́ся́б зро́зумі́ти, я́кщо́б Це́рква не́ ви́кладала́ еванге́льсько́ї нау́ки все́ці́ло і́ я́сно і́ ко́ли́б у ви́кладанню́ то́ї нау́ки не́ була́ сво́бідна́ від не́безпе́ки я́кого́сь по́блудже́ння. В ті́й спра́ві о́шиба́ються тако́ж ті́, ко́трі ду́мають, що́ де́позит пра́вди є́ ви́правді́ на зе́млі, але́ його́ тре́ба шу́кати з та́ким тру́дом, та́кими до́вгими сту́дія́ми і́ розва́жанн'я́ми, що́ на ви́найдення́ і́ о́панова́ння його́ не́ ви́стара́чть лю́дське́ жи́ття; ви́глядало́б — що́ Ми́лосе́рний Бо́г про́мовля́в че́рез про́років і́ че́рез Сво́го Єди́нородно́го Си́на на се́, що́б о́б'явле́нь: да́ні Ни́м пі́знали́ тіль́ки не́многі́ і́ то́ в пі́знім ві́ці, а́ не́ на те́, що́б по́ручити́ нау́ку ві́ри і́ оби́чаїв, я́кою́ чо́ловік ма́вби керму́ватися́ че́рез ці́лий протя́г до́часно́го жи́ття.

Ви́давало́бся ви́правді́, що́ ті́ все́хри́стія́ни, ко́ли стре́млять до́ здо́лкі всі́х це́ркв, ма́ють найблагоро́дні́шу ме́ту по́множи́ти лю́бов се́ред всі́х хри́стія́н; одна́к чи́ж мо́жливо, що́б лю́бов ви́ходила́ на шко́ду ві́ри? Та́ж ко́ждин зна́є, що́ я́краз Йо́ан, Апо́стол лю́бови, що́ в сво́ім еванге́лію́ наче́ відкри́з та́йни Пресвя́того Се́рця Ісу́сово́го, а́ сво́ім уче́никам безта́станно́ по́вторю́вав но́ву за́повідь: „лю́бі́ться́ вза́їмно“ ві́н то́ за́каза́в о́стро́ я́кі́ не́будь зно́сини́ з ти́ми, що́ не́ визна́вали́б ці́ло́ї не́зві́совано́ї нау́ки Хри́стово́ї: „Ко́ли хто́ при́ходить до́ вас, а́ се́ї нау́ки́ не́ прино́сить, не́ при́ймайте́ його́ до́ до́му і́ не́ ка́жіть йому́: Ві́тай“ (ІІ. Іо 10) То́ ко́ли лю́бов ма́є за́ сво́ю підста́ву не́ткне́ну і́ щирю́ ві́ру, Хри́стові́ уче́ники́ по́винні́ бу́ти злу́чені́ є́дні́стю ві́ри, я́к найпе́ршим ву́злом. Я́кже́ж мо́жна со́бі уя́вити́ я́кийсь хри́стія́нськи́й со́юз, в ко́трі́м чле́ни, наві́ть я́к хо́лить о́ змі́ст ві́ри, мо́гли́б за́держати́ сво́ю ду́мку, хо́ч би́ она́ проти́вилась по́гляда́м инши́х чле́нів?

Я́ким ро́бом — пита́ємо — мо́гли́б бра́ти уча́сть в одні́м і́ ті́м са́мі́м со́юзі́ лю́ди, що́ рі́зня́ться́ проти́вни́ми по́гляда́ми? Я́к прим. це́ свя́те Пере́данн'я́ є́ справді́шнім же́ре́лом Бо́жого́ о́б'явле́ння — і́ ті́ що́ те́ при́знають і́ ті́, що́ пере́чать а́бо і́ ті́, що́ це́рковну́ е́рархі́ю ко́тра́ скла́дається́ з є́писко́пів, пресві́терів і́ ді́яко́нів — ува́жають Бо́гом уста́новле́ною і́ ті́, ко́трі́ тве́рдят, що́ вона́ (є́рархі́я) вве́дена́ по́степенно́ відно́вді́но до́ вимо́г, о́бста́вин і́ ча́су? І́ ті́, що́ в Найсв'я́тійші́й Та́йні́ Евха́ристії́ че́рез ту́ чуде́сну́ пере́мі́ну хлі́ба і́ вина́, що́ назива́ється́ пере́всте́ствле́нням по́читають ді́йсно́ при́явно́го Хри́ста і́ ті́, що́ тве́рдят, що́ Хри́стове́ Ті́ло́ є́ тут тіль́ки че́рез ві́ру, а́бо че́рез зна́к і́ си́лу Та́йни́? І́ ті́, що́ в ті́й са́мі́й Евха́ристії́ при́знають су́щність же́ртви́ і́ Та́йни́ і́ ті́, що́ гля́дять на не́ї́ тіль́ки я́к на па́мятку́ а́бо зга́дку Го́сподньо́ї Ве́чере́ї? І́ ті́, що́ ува́жають за́ до́бре

і хосени: покірно призивати Святих царствуючих з Христом, а перед всіми Богородицю Марію а їх образам віддавати почитання — і ті, що вчать, що такого почитання не можна признати, бо воно противне почитанню „одного посередника між Богом і людьми“ Ісуса Христа. (І Тим. 2. 5) Не знаємо, якою дорогою дійдеться з такої різnorodности поглядів до єдності Церкви, яка може повстати хиба з одного учительства, одного закона вірування, одної віри християн; але знаємо добре, що звідси легко зійти до занедбання релігії або до диферентизму і до модернізму — як кажуть — а ті що ним заражені є тої гадки, що догматична правда не є абсолютна але релятивна т. є. змінна відповідно до різних потреб місця і часу та різних людських успосіблень, немовби она не находилася в незміннім обявленню, але достроювалася до людського життя. Крім сего, коли ходить о правди віри, не вільно робити різниці, яку захотілося їм ввести між правдами віри засадничими і не засадничими — як они називають, немовби перші з них мали бути всіми прийняті, а другі могли остати до свобідного узнання вірних; бо ж надприродна чесьнота віри має за формальну причину авторитет обявляючого Бога, що не допускає такої різниці. Тому всі правдиві християни однаково вірять, чи прим. в таїнство Пресвятої Тройці, чи в догму Непорочного Зачаття Богородиці, рівнож з однаковою вірою приймають Воплочення Господнє як і непомильне учительство Римського Пали в тім власне зміслі, як то вселенський ватиканський собор означив. Бо чиж ддятого, що Церква ті правди різно в різних віках може й недавних торжественним рішенням остаточно здефініювала, они не є рівно певні і не мають бути прийняті вірою? Чиж Господь не всі ті правди обявив? Бож учительський уряд Церкви, установлений Божим пляном на землі, щоби обявлені правди і ненарушені на все остали і легко а певно дістались до відома людей — хоч щоденно є виконуваний Римським Папою і Єпископами, що з ним в злуці остають, то однак завданням його в відповідний спосіб виступити і деякі правди в торжественній формі і декретами означити як прим. коли зайде потреба успішнішого протиставлення блудам і напастям еретиків, або потреба яснійшого і глибшого впоєння головних правд св. науки в умах вірних. Через той надзвичайний спосіб учительства не вводиться нічого нового до тої суми правд, що містяться в скарбниці Обявлення, відданої Церкві Богом, але обясняються правди, що може дотепер для многих були неясними або стверджується правди, в котрі треба вірити, а які передтим хтось заперечував.

Оттак Всечесні Братя, ясно, чому Апостольський Престол ніколи не позволяв вірним брати участі в некатолицьких зїздах; попірати злуку християн не можна інакше як тільки діланням в зміслі повороту нездвинених до одної правдивої Церкви, від когрой вони колись нещасливо відпали. Кажемо: до одної правдивої Христової Церкви, котра для всіх хиба є видима і з волі свого Основника напевно остане такою, якою саме він її установив для спасення всіх. Бож містична Обручниця Христова з бігом століть остала без порока тай не може ніколи підпасти порокови, як каже Кипріяні: „Обручниця Христова не може бути позбавлена чести; вона непорочна і чиста; знає тільки одно огнище, в чистоті заховує

святість одної тільки комнати“. (De cath. Ecclesiae unitate 6.) А той святий мученик справедливо дуже дивувався, що мігби хтось повірити, „що та єдність, йдуча з Божої незмінності небесними тайнами споена, могла б в Церкві бути розірваною і розбитою через розрив незгідливих людей“. Ibidem. Бо як то містичне Тіло Христове себто Церква є одно (I Кор. 12, 12) споене і злучене (Єф. 4, 16) на взір Його тіла фізичного, то гупо і нерозумно думавби сей, хтоби казав, що містичне тіло може складатися з членів незлучених і відрубних, тож хто з ним не лучиться, не є ані Його членом ані не має лучности з Христом, як головою. (Єф. 5, 30; 1, 12) А в тій єдиній Христовій Церкві має місце і остає тільки той, що узнає авторитет Петра і його законних наслідників, слухаючи і приймаючи їх власть. Чи ж Римському Єпископови не повинувалися предки тих, що залутались в блудах Фотія і т. зв. протестантів? На жаль — сини покинули вітцівський дім, але той дім через те не впає ані не загниє, бо безнастанно опирається на Божій помочі; тож нехай вертають до Отця всіх, а той Отець забуде про кривди, нанесені Апостольському Престолови та з цілою любов'ю прийме їх. Бо коли вони — як то раз враз повторяють — бажають з Нами і з нашими вірними получитися, чому не спішать з поворотом до Церкви, матері і учительки всіх християн? Conc. Later. IV. c 5. Нехай послухають, що каже Ляктанцій: „Одинока католицька Церква має правдиве богочитання. Ту є жерело правди, вона є заборолом віри, вона є сьятинею Бога, хто до неї не входить, або з неї вийшов, є далекий від надії життя і спасення.

Ніхто нехай не важиться ошукувати себе впертим спротивом. Бож ходить о життя і спасення; якщо хтось обережно і пильно не подбає про него, то буде страчене і пропаще для него“. (Divin. Instit. 4, 30, 11—12) Нехайжеж до Апостольського Престола, котрий находиться в сім місті, і що його освятили своєю кров'ю князі Апостолів Петро і Павло, нехай до того Престола, що є корінем і матір'ю католицької Церкви (S. Cyr. Ep. 48 ad Cornelium 3) приступлять відірвані сини, та не з тою думкою і надією, що „Церква Бога живого, стовп і утвердження правди“. (I. Тим. 3, 15) покине чистоту віри і буде терпіти їх блуди, але противно, нехай піддадуться Її учительству і Її кермі. Коби то нас стрінуло то щастя, яке не стрінуло многих наших попередників, щоби Ми могли вітцівським серцем обняти тих синів, над котрих відлученням від Нас через нещасний розрив Ми так глибоко болюємо; коби то Бог Спаситель наш, „що хоче, щоби всі люди спаслися і прийшли до пізнання правди“ (I Тим. 2, 4) вислухав Нас усильно благаючих, щоби всіх заблуканих зволив покликати до єдності Церкви. А в сій важній справі призиваємо і хочемо, щоби всі призивали заступництва Пресвятої Диви Марії, Матері благодати Божої, Побідниці всіх ересей, Помочи християн, щоби Вона випросила для нас як найскоріший прихід того, так дуже бажаного дня, в котрім всі люди будуть слухати голосу Її Божественного Сина „зберігаючи єдність Духа у звязі мира“. (Єф. 4, 3).

Розуміте, Всечесні Браття, як дуже лежить нам се на серці і бажавмо, щоб о тім знали й сини Наші, не тільки католики, але й ті, що від Нас відлучулися; коли вони покірною молитвою попро-

сять о небесне світло, то без сумніву пізнають єдину, правдиву Церкву Ісуса Христа та ввійдуть до Неї, злучені з нами совершенною любовю.

Ожидajući сего, бажаємо небесних ласк і засвідчующи Нашу вітцівську прихильність, уділяємо вам, Всечесні Браття і Вашому клирови та народови зі щирого серця Апостольське благословення.

Дано в Римі, у св. Петра, дня 6. місяця січня в празник Божоявлення року 1928, а шестого року Нашого Пресвященства,

Пій Пана XI.

АНДРЕЙ ШЕПТИЦЬКИЙ

Божою милістю і св. Ап. Престола благословенням Митрополит Галицький, Архієпископ Львівський, Єпископ Камянця Подільського.

Духовенству і Вірним мир о Господі.

Час Великого Посту є часом, в котрому свята Церква накликає нас усіх до покаяння. Тому є й часом, в котрім єпископи звертаються до вірних, щоби їм пригадати їх обовязки. Між тими обовязками, Дорогі Братя, один з найважніших се послух для св. Церкви; Ісус Христос сказав Апостолам: „Хто вас слушає, Мене слушає, а хто вами погорджує, Мною погорджує“. Се слово було сказане до Апостолів, як до тих, яким Ісус Хр. приказав „ідіть і навчайте всі народи“ — до своїх вислаників, до тих, котрим дав післанництво проповідати Євангеліє. І так як проповідь Євангелія обнимає всі народи світа і всі часи так і се післанництво не скінчилося зі смертю Апостолів, але триває до наших днів і триватиме до кінця світа; а йому відповідне обовязок нас християн — то післанництво приймати і слухати Церкви; кажу, нас усіх християн, бо і ми священники, чи єпископи, що як з одної сторони маємо обовязок людям проповідати й бути їх душпастирями, так з другої сторони маємо обовязок святе післанництво Христове, дане Церкві, приймати і св. Церкви слухати; і ми під законами, під властю св. Церкви й справедливо, щоби ми, відзиваючися до вірних з наукою Христовою, в першу чергу самі для власних душ признавалися до сеї науки, приймали на себе й сповнювали обовязки, які з сеї науки випливають; піддавалися покійно церковній Власті і покійно сповняли її прикази, дані церковними законами. В часі Великого Посту треба нам сповнити такий закон, закон, що велить християнинови в часі Пасхи св. Причастіє прийняти, приготувившись до достойного Його прийняття щирим покаянням у великодній св. Сповіді. Сповнення сего обовязку для нас самих є тим важнійше і святійше чим частійше з великим болем серця мусимо стверджати, що між нашими вірними множитья число тих, що легковажать церковні закони і так мало дбають про християнське життя, що навіть раз в рік не хочять причащатися Пресвятим Тілом і Пресвятою Кровю Христа Спасителя.

Вправді за Божою ласкою множитья і число тих, що оцінюють як слід вартість безконечних Дарів, які християнська

душа знаходить у св. Причастю й стараються як найчастіше приступати до св. Тайн; бувають парохії, де щодня по кілька або і кільканайцять душ приступають до св. Причастя; є й такі, що так дбають о чисту совість, що можуть щодня причащатися, сповідаючися раз на тиждень або бодай раз на місяць. Інші дбають о те, щоби бодай кілька разів в рік кормитися тим Божим ангельським Кормом. Так повинні всі поступати, бо хоч св. Церква не накладає такого обовязку, одначе до того усильно заохочує й від віків є у нашому обряді звичай, що у нас християне що найменше три рази у рік причащаються; той звичай, одобрений і цотверджений нашими св. Соборами: замойським і львівським, принявся досить загально серед тих, що широко й правдиво хотять бути християнами; їм не треба нової заохоти, вистарчить, коли скажу, що сей їх звичай добрий і святий, що повинні свято його придержуватися й свої діти виховувати у тій вірности для добрих і святих звичаїв наших батьків.

Але поміж вірними є й много таких, що лише раз в рік приступають до св. Сповіді і лише раз в рік кормлять свої душі ангельським Хлібом св. Причастя. Церков не вимагає від них більше, не накладає на них дальше ідучого обовязку, тому й я мушу їм признати, що у тій справі сповнили цю найменшу міру християнського життя, без якої ледви чи моглиб назватися християнами, хіба тільки з імени. Я однак можу й повинен сказати їм — як впрочім й скаже їм сповідник з нагоди пасхальної сповіді, що та найменша міра вистарчає на те, щоби не стягати з нагоди св. Пасхи нового тяжкого гріха на душу, але може не вистарчить на те, щоби мати тільки Божої благодати, щоби добре по християнськи жити, щоби те надприродне життя розвивати, бо й та сама річна сповідь, коли до неї старанно молитвою й постом приготовляться, відпустить гріхи, але може не дасть досить сил на будуче, щоби у всім зачати по християнськи жити; зі всіх гріхів рішучо й на ціле життя поправитися, й до гріхів своїх вже не вертати; а скількиж разів може бути і так, що та сповідь не буде навіть достаточна для відпущення гріхів. Кожний християнин може сповідатися у якого хоче священика, не має ніякого обовязку сповідатися перед своїм парохом, а парохі дбаючи о добро своїх вірних, подбають о те, щоби їм дати нагоду сповідатися у чужих; але хто пасхальну сповідь відкладає до останньої хвилі, хто сам не користує з доброї нагоди, то дуже часто — на жаль — буде мати покуску неширо сповідатися, бо обставинами буде змушений сповідатися у свого пароха; тому — на жаль — може лучитися, що християнин в сповіді зі страху або стиду затаїть перед сповідником тяжкий гріх і замість відступати від сповіді поєднаний з Богом, очищений на душі, скріплений Божою благодатю, осквернить ту найважнішу і найсвятішу хвилю в році, в якій до самого Ісуса Христа приступить, гріхом святокрадства. Впрочім — як трудно добре і широко сповідатися тому, що лише раз в рік сповідається; як трудно здобутися на ту силу, щоби той день пасхальної сповіді був дійсним каєнням, приніс правдиву зміну і поправу на ціле життя.

Але мимо всего щасливі ті, котрі бодай раз в рік приймають достойно Тіло і Кров Господню; які вони щасливі в порівнанню з тими нещасними, котрі відкидають від себе Божі Дари і куплену смертю Христовою Божу благодать; що тими Дарами гордять, та у найважнійшій справі свого життя відмавляють послух св. Церкві і ломлять той церковний закон, від якого може зависити їх вічне щастя і Боже благословенство для цілого дочасного життя.

О, які нещасливі, які бідні і гідні пожалування ті, що й на Великдень не хотять помиритися з Богом, доброю сповідю і святим пасхальним Причастієм.

Я волів би проповідати вам, дорогі Братя, про висші і більше потішаючі правди Божої науки, але самі відносини змушують мене до того, щоб звернутися своїм напінненням і своєю просьбою до вас якраз у тій найприкрійшій справі. Коли я яко монах-місіонар їздив іше по селах з місіями, я усе з більшою радістю і з більшим уподобанням говорив до народа про небо, про євангельські блаженства, про святість душі, про Божу благодать, про житте-муки і смерть Ісуса Христа, про Його святі науки, чим про прикрий і тяжкий обовязок — каєння, сповіди, покути. Але цего року усі ті високі, гарні і милі науки мушу лишити на боці. Ось тут на моім столі лежить вязка паперів, що мене прямо палить. Ви певне, мої Дорогі Братя, знаєте, що по великодних святах кождий парох є обовязаний єпископови свому донести, хто з його вірних до пасхального св. Причастія не приступив — хто з них не сповідався; кождий парох повинен такого христіянина раз і другий раз напіннути, і вкінци пригадати йому кару екскомуніки наложену за те переступство, а коли се не pomoже, має обовязок донести до Ординаріату, який після рішення Синоду замойського і львівського „незалишить кинути на непослушних кару екскомуніки“. (Львівський Синод, титул II, глава III під кінець). Так сталося. Парохи донесли мені о таких христіянах, що приказу Церкви у сій, так важній для них справі не хотять слухати і прилюдно, на очах цілої громади гордять найсвятійшою, найвисшою Тайною христіянства, даючи тим прилюдне згіршення. Вязок тих письм, які я з ріжних сторін від парохів дістав, лежить на моім столі й прямо палить мене; я не в силі сегоднѣ до вас з нагоди великого Посту про що инше говорити; повторяється відай то, що описане у св. Євангелію, що пастир покидає 99 овець в вівчарні а йде шукати одної, що загинула. І тому мушу бесіду мою до вас всіх перервати, а звернутися до тих нещасних, що Церкву Христову і самого Ісуса Христа покидають.

Скажете може, що хто пасхальне Причастіє опустив, іше тим самим не покидає Христової Церкви і Ісуса Христа. Коли назвете покиненням Церкви відступство від св. віри, перехід на віру магометанську чи жидівську, то признаю вам, що вони так не покидають Церкви, не стають відступниками, апостатами, лишають собі ще двері до повороту, а одначе бодай звертаються на ту дорогу, котра відводить від Церкви, від Ісуса Христа; бо коли знають, що карою церковною за залишення пасхального св. Причастія є екскомуніка — клятва і добровільно у тій

клятві живуть може вже рік чи два, то се відай далеке є від погордження, легковаження церковних кар. Бо шож таке клятва? Се засуд Церкви за переступство, котрим Церква відбирає християнинови усі духовні добра і ласки, які спливають через Церкву на його душу. Християнин є учасником многих ласк, про які навіть й ніколи не думає; Церква безупинно молиться за всіх вірних шодня у всіх церквах, розсіяних по цілїм світі, приносять священники пресвяту жертву Евхаристії за спасення усіх людей та моляться за всіх християн. Овочі тих жертв й тих молитов спливають вчасти може на всіх людей, навіть й нехристиян, за яких також Церква молиться; але є овочі тих Служб Божих і є ласки тих молитов і тих благословенств Церкви, які є призначені і дістаються тільки членам Церкви; воно залежить від волі Церкви, кому їх дає, а кому відмовляє; а відмовляє їх якраз тим, яких карає к рою клятви. Та церковна кара розтягається і на наші — немов зовнішні ласки, яких учасниками є послушні діти Церкви, пр. християнський похорон. Кождому християнинови дає Церква ту благодать молитов за його душу і похоронення його тіла в святій землі й при святих обрядах, але християнського похорону відмовляє тому, хто умирає в клятві. Скаже може дехто, що це за тяжка кара; за одно тільки опущення обовязку — відмовлення усіх благодатей християнського життя, а навіть християнського похорону. Скажім пр.: до дня Вознесення Христового є християнин обовязаний сповідатися й причащатися. Коли занедбає цей обовязок й нагло без сповіди умре в п'ятницю по Везнесенню, то закон церковний вже не дозволяє священникови його по християнськи ховати. Священик тяжко согрішив би, коли би пр. уляг просьбам родини й уділив такому помершому християнського похорону. Відмовлення християнського похорону справді тяжка кара, але чи не заслужена? Може за тяжка за таке переступство? Хто на Пасху не сповідається й не причащається, виповідає в першу чергу у великій річі послух, належний св. Церкві, ломить і переступає церковну заповідь у важній справі; непослухом зглядом церковної власти кождий сам себе неначе відділює від Церкви, сам себе засуджує на кару, про яку знав й яку злегковажив; сам бере тим гріхом добровільно кару на себе. Але не хочачи прийняти св. Пасхального Причастія, допускається ще тяжшої зневаги Ісуса Христа. Церква взиває й запрошує всіх християн до споживання Тіла і Крови Ісуса Христа; шодня, а бодай що не ілі звертається священник з чашою Христової Крови у руках до народа й взиває усіх „Со страхом Божім і со вірою приступіте“, а проповідь св. Евангелія голосить усім християнам слова Христа: „Я хліб живий, що зійшов з неба, коли хто їсть цей хліб, житиме по віки, а хліб, що я дам, це мое Тіло за життя світа, (Іоан VI. 50—52); „мое тіло це правдивий корм, а моя кров це правдивий напій, хто їсть мое Тіло і пє мою Кров, в мені перебуває, а я в нїм“ (Іоан VI. 56); „коли ви не будете їсти Тіла Сина Чоловічого, не будете пити Його Крови — життя не будете мати в собі, хто їсть мое Тіло і пє мою Кров, має життя вічне, і я воскресну його в останній день“, (Іоан VI, 53, 54). Що сказали би ви про християнина, котрий, слухаючи тих Божих слів Спа-

сителя, відповів би Йому: „мені не треба Твого вічного життя — мені не треба Твоїх ласк — дарів, Твоєї смерті“? Правда, що він сказав би страшну хулу, зневаживби безмірну доброту Христову і Христову любов? А що иншого робить той, котрий відмовляється від св. Причастія? Не тільки через цілий рік не звертає уваги на Христову науку і Христову ласку, та на запрошення святої Церкви; на те все він байдужний, недбалий. Приходить хвиля, коли Церква, видячи його недбалість, вже не запрошує його, а приказує; де Христос, обіцюючи Свої ласки, вже тим, що не будуть причащатися неначе грозить „життя не будете мати в собі“ — а християнин і на се не звертає уваги й відступає від Ісуса Христа, і не хоче до Него приблизитися та погорджує Його дарами. Не треба й казати, що він заслугує на кару, але чиж не відділяється від Ісуса Христа? Чиж не тратить тих ласк, які з Ісуса Христа на него спливають? Ісус Христос сказав: (Іоан XV 5. 6.) „Я виноградина, ви віти, хто перебуває в мені а я в нім, той приносить много плоду; бо без мене не можете нічого робити; коли хто не буде перебувати в мені, буде відкинений гет, як вітка ізсохне й зберуть її і в огонь кинуть й згорить“.

Щоби по християнськи жити, щоби спасти себе, потребує християнин такої злуки з Христом, яка є поміж віткою а пнем; з пня переходять соки життя у галузки; галузка, не звязана з деревом, мусить зісохнути; в ній не буде життя без звязи з пнем. І в нас, Дорогі Браття, нема християнського життя без звязи з Ісусом Христом, ми без Ісуса Христа, без Божої благодати нічого доброго не можемо зробити; сеж одна з тих перших найважливіших правд віри, без котрої християнин не може спастися; нам до життя до спасення — до поступовання як належить потреба тих соків життя, що переходять з пня у галузку; тої Божої благодати, якою Христос немов вливає своє життя в нас. Якжеж може бути так звязаний з Ісусом Христом християнин, що навіть й раз в рік не хоче причащатися; навіть тоді, коли запрошують, наминають, просять, пригадують, грозять і карають? Хто у тих умовах не хоче причащатися, хто воліє наразитися на те, що на случай смерти відмовлять йому християнського похорону, хто не дбає о те, що Церква виключає його від Свого благословенства, від своїх молитов, від участі в жертвах, від мировання, від йорданської води, від свяченої Пасхи, хто воліє радше все те, чим побожно приступити до Сповіді і Причастія, чиж не робить то само, або й гірше, як колиби голосно повторював — не хочу Христової благодати, ані Христового життя; чиж не заслугує на кару церковної клятви?

Тому сповняючи свій душпастирський обовязок, запрошую вас всіх, а особливим способом тих, що не відбули тамтого року пасхальної сповіді, або її зле відбули, до широї, доброї покірної Сповіді і до св. Причастія, та кличу до них: покайтеся, наверніться до Господа Бога, покиньте свої гріхи, зачніть жити після заповідей Божих, покиньте всяку кривду, усяку ненависть, усякі проклони і сварні, покиньте п'янство, всяку нечистоту й зачніть жити як годиться Божим дітям в любові до Бога і до

людей, в праведности і святости християнського життя, сповняючи свої обов'язки супроти Бога і людей, зглядом батьківщини; жийте в згоді, в мирі, працюйте чесно на життя, виховуйте по християнськи діти, благословіть їх—а не кленіть. Най серце ваше не побажає чужого добра, а рука ваша не витягається по людську кривду; заховуйте нашу святу католицьку віру — стережіться ересей, стережіться злої книжки; не слухайте тих, що вас бунтують проти св. Церкви, що відводять від св. віри, не читайте їх книжок, не вдавайтеся з ними в розмови; стережіться тої дороги, що відводить від Церкви—хоч би вона й доброю видавалася — а веде на манівці.

А й ви, що святу віру в часті може стратили і дали звести себе в собор нечестивих, що навіть відступили від святої Церкви, а може і цілком пристали до тих, що Бога не почитають і в Бога не вірять, або що Його почитають не так як треба, не так як велить Божий закон, верніть до нас, покайтеся зі всіх своїх гріхів, покиньте секту, до якої пристали, добре висповідайтеся і разом з нами зачніть на ново почитати Бога в Трійці свягій Єдиного, слухаючи Божого Сина — Бога і чоловіка Ісуса Христа і Його святої Церкви.

З тим самим зазивом і з тою самою просьбою звертаюся до вас, людей освічених і інтелігентних, що признаєтеся до християнської—католицької віри, а практики християнського життя занедбуєте і до сповіди не ходите. Положення нашого народа й небезпеки, у яких находиться, виказують многим суспільне значіння науки Ісуса Христа й Церкви.

Тим способом є поміж нами много людей, що суспільно й політично признають себе християнами, що в свою програму вставляють оборону віри і Церкви, а своїм життям заперечують ті свої переконання. Нехайже звернуть увагу на цю суперечність, нехай молитвою й працею у тім напрямі вернуть до віри батьків і до усіх практик християнського життя, хай стануть вірними й добрими християнами.

Вас, вірних християн, прошу і заохочую до усильних молитов за усіх братів наших, що від Ісуса Христа невірою або не християнським життям віддалились. Най Всевишній благодатію своєю, без якої всі змагання наші не мають вартости і сили — веде їх дорогами своїми до віри і любови Бога.

Благодать Господа нашого Ісуса Христа і люби Бога і Отця і причастіє св. Духа буди со всіми вами — Амінь.

Ч. 120/Орд. Львів, дня 28. лютого 1928 р.

† Андрей
Митрополит.

Енцикліку св. Отця поручається в найблизшу неділю народови прочитати і пояснити, а в другу неділю перечитати вище поміщене посланіє.

Ч. 119/Орд.

В СПРАВІ IUS BINANDI.

Подається до відома Всч. Духовенства, що Митр. Орд. є в со-вісти обов'язаний переконатися за кожним разом докладно о при-чинах, задля яких позваляє одного дня відправляти дві Служби Божі. Власть, яку звичайно Апостольський Престол дає епи-скопам, дає Він з клявзулею *onerata conscientia episcopi*, а се значить, що єпископ є обов'язаний під тяжким гріхом уділяти ту власть тільки для важної і справедливої причини. В нашім обряді той обов'язок є подвійний тому, що позволення відправ-ляти дві Служби Божі нашому церковному обрядови більше противне, чим обрядови латинському. Одиною причиною, за-для якої Орд. може ту власть давати є се, що без повторення Служби Божої, більше число (найменше 100—200) вірних булиб позбавлені можности сповнити обов'язок слухання Служби Бо-жої в неділі і свята.

Тому в поданнях о таке позволення належить представити цілу справу в подробицях, виясняючи причини, задля яких про-ситься о *ius binandi*, Таке представлення, як „положення від тамтого року не змінилось“ рішучо не вистарчає, хочби для того, що змушує єпископа вишукувати минулорічні документи в реєстратурі і провірювати, коли, як і чому було дане колись то право. Церковне право не дозволяє священикови, що править 2 Служби Божі одного дня, правити другу з них за стипендію, а що єпархія має може великі залежності в Службах Божих, прийятих, а не відправлених з причини смерти священика або неважних задля ужиття неправдивого вина, або по причині фон-дації, що її капітали загинули, тому Митр. Орд. обов'язує всіх священиків, яким дає право служити дві Служби Божі од-ного дня, другу Службу Божу завсіди жертвувати на сплачення тих залягаючих довгів перед Богом після намірення Митро-полита.

Від гр.-кат. Митр. Ординаріату у Львові.

Львів, дня 27. лютого 1928.

† Андрей
Митрополит.

Ч. 115/Орд.

СТАТУТ

ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ БОГОСЛОВСЬКОЇ АКАДЕМІЇ У ЛЬВОВІ.

I. Назва і ціль

§ 1. Установа називається: Греко-католицька Богословська Академія; має свій осідок у Львові.

§ 2. Ціль Академії є: науково підготовляти греко-католиць-ких кандидатів духовного стану, плекати богословську науку і за-галом давати змогу набувати богословське знання.

§ 3. В Академії викладаються всі предмети богословських наук, ведуться просемінарі і семінарі.

§ 4. Печать Академії звучить: а) по українськи: Греко-католицька Богословська Академія у Львові; б) по латині: *Graeco-catholica Academia Theologica, Leopoli.*

II. Професорська колегія

§ 5. Професорську Колегію творять 12 звичайних професорів, 6 надзвичайних і доценти.

Звичайні професори обнимають катедри: 1) християнської філософії, 2) біблійних наук Старого Завіта, 3) біблійних наук Нового Завіта, 4) догматики основної і апологетики, 5) догматики частної, 6) догматики незєдиненого Сходу, 7) історії вселенської Церкви і Унії, 8) патристики східної і західної та історії догм, 9) богословія морального, 10) богословія пасторального з гомілетикою, 11) канонічного права, 12) літургії і церковно-словянської мови.

Надзвичайні професори обнимають утворені тимчасові доповнюючі катедри.

Доценти дають виклади з обсягу тих предметів, з яких вони габілітовані.

§ 6. Звичайним професором теології може бути тільки габілітований доцент або надзвичайний професор, — які в засаді мають виказатися новою науковою працею, або в виїмковім випадку автор поважних наукових праць, якого на предложення Ректорату і звичайних професорів Академії іменує Митрополит. Звичайний професор обовязаний викладати бодай 8 годин тижнево.

§ 7. Надзвичайним професором може бути працюючий науково габілітований доцент, або в виїмковім випадку покликана професорською Колегією визначна наукова сила на полі богословських наук.

§ 8. Доцентом може бути священник, який покінчив богословські студії, осягнув степень доктора і зложив габілітаційний іспит, (а у виїмковім випадку і світський чоловік).

§ 9. При старанню о посаду мають всі кандидати на доцентів, надзвичайних і звичайних професорів долучити до подання: метрику, перебіг життя з точним зазначенням переведених студій та відповідні дипломи і праці.

§ 10. Звичайного професора іменується на доживоття. Посаду тратиться або через добровільне уступлення за однорічним виповідженням, або внаслідок усунення на підставі присуду канонічного процесу за несповнювання своїх обовязків, або за повнені провини. Професора звичайного і надзвичайного та доцента може дефінітивно усунути тільки Митрополит і то по переведенім церковним судом канонічним процесі. В склад того суду буде все входити Ректор Академії або його заступник, один відпоручник професорської Колегії і 3 членів назначених Митрополитом з помежи докторів богословія.

§ 11. Габілітаційний іспит переводить професорська Колегія при помочі визначених нею на своїм засіданні професорів або запрошених знавців зпоза професорської Колегії. Кандидат має предложити: 1) метрику, 2) докторський диплом, 3) три примір-

ники печатаної, бодай 3-аркушевої праці, 4) опис життя. Працю читає і оцінює двох професорів, а на випадок незгідности в їх осуді читає і оцінює третій. По прийняттю праці належить кандидата допустити до габілітаційної, найдовше одногодинної диспути і пробного викладу. Диспута ведеться в першу чергу над предложеною працею, а тему пробного викладу вибирає собі сам габілітант. Якщо кандидат є визначною науковою силою, тоді професорська Колегія може по порозумінню з професорами-іспитувателями звільнити його від диспути і пробного викладу. Праця має свідчити про самостійність в науковім досліді. Тайним голосуванням рішає професорська Колегія про остаточний вислід.

Доцент може викладати по одержанню місії від Митрополитичого Ординаріату і згоди Ректора щодо предмету викладу. Доцент мусить принайменше що пятого семестру викладати.

§ 12. Професорська Колегія може в потребі вибрати спосібного до викладів греко-католицького священника або світського чоловіка як помічну силу, а Ректорат предложить Митрополитичому Ординаріатови до затвердження і уділення місії на означений протяг часу.

Запрошена на засідання помічна сила може брати участь в засіданнях, однак без права голосу.

§ 13. Всі професори і доценти складають на руки Ректора Академії в прив'язі декана присягу, що будуть богословські науки викладати згідно з католицькою вірою і повнити совісно всі вложені на них обовязки та що в своїх осудах будуть справедливими і безсторонніми. Від Ректора відбирає присягу Митрополит в прив'язі одного зі звичайних професорів.

Декан і кожний професор, запрошений Ректором або деканом на засідання, має явитися, а в разі неявки оправдати свою неприсутність у Ректора згл. декана.

III. Управа Академії

§ 14. А) Ректор. На чолі Академії стоїть Ректорат, яким проводить Ректор, іменований Митрополитом тільки зпоміж звичайних професорів Академії на протяг трьох років. В склад Ректорату входить Ректор, Декан, Проректор і двох членів, делегованих на один рік професорською Колегією.

Ректор веде надзір над усім діловодством Академії і може здержати ухвали зборів професорської Колегії з обовязком одночасного відклику до Митрополитичого Ординаріату, відповідає перед Ординаріатом за ведення каси і виконування заряджень, відбирає присягу від всіх професорів і доцентів. Ректор надає дипломи Академії в імені Митрополита і переводить іматрикуляцію слухачів, проводить зборам, в яких беруть участь всі викладачі сили, щоби вислухати їхньої опінії в найважніших справах адміністративної і економічної натури. Йому підлягає весь адміністративний персонал. Ректор предкладає щорічно звіт Митрополитови з ведення Академії. Ректор має право установити три дні в році, вільні від викладів. Він репрезентує з деканом Академію на зовні. Ректор може дати професорови в і д п у с т к у на один місяць, а довшу уділює на його предложения Митрополит. На

випадок перешкоди Ректора, заступає його бувший Ректор, оскільки Митрополит не зарядить інакше.

§ 15. Б) Ректорат рішає про прийняття заграничних слухачів, про спізнені вписи, предкладає внесення про платню професорів і адміністраційного персоналу. Ректорат полагоджує зовнішні справи Академії.

Зі засідаль ведуться протоколи, які пише квестор, якщо Ректор не зарядить інакше.

§ 16. В) Декан. Декана вибирає щорічно професорська Колегія при кінці академічного року і він перебирає урядування по феріях. До важности вибору треба більшости голосів. В разі потрійного, безуспішного голосування вибір рішає жереб поміж двома кандидатами, на котрих впало найбільше голосів. Деканом може бути звичайний професор. Декан провадить канцелярію при помочі квестора, проводить іспитами сам зглядно через заступника, приймає вписи, потверджує семестри і абсолюторії, скликає і проводить конференціями професорської Колегії і спільно з Ректором репрезентує на вні Академію. Декан може дати в разі потреби в і д л у с т к у професорови на 10 днів. В случаю перешкоди заступає його продекан, себто уступивший декан. Декан приймає оправдання неприсутности професорів.

§ 17. Г) Професорська Колегія. Професорську Колегію становлять професори звичайні, надзвичайні і найбільше двох делегатів доцентів. Професорська Колегія предкладає до затвердження помічні сили, приготовляє розклад і програму викладів в ряцях, назначених статутот, установляє речинці іспитів і рішає інші біжучі справи, переводить габілітації, предкладає іменовання надзвичайних професорів і доцентів, назначує відпоручників зпоміж професорської Колегії до іспитів і вибирає більшістю голосів Декана на протяг одного року. Щоби ухвали були важні, має бути приявна бодай половина членів Колегії. Зі засідань професорської Колегії ведуться протоколи; їх підписує предсідник і секретар, яким є квестор.

§ 18. Д) Квестура. При Академії є квестура, де вносьтьє подання, складається такси, оплати, набувається індекси і вписові карти. В квестурі виготовлюютьсь всі документи Академії.

Урядовою мовою Академії є українська.

IV. Слухачі

§ 19. Звичайним слухачем може бути кождий, що є канонічно спосібний прийняти важно Тайну священства, покінчив середні школи, зложив іспит зрілости, при чім необхідне є достаточне знання латинської і грецької мови. Заграничні слухачі мусять мати рівнозначні студії. Осуд про се видає професорська Колегія. Звичайний слухач дістає імматрикуляційну картку (на ній має бути зазначено: імя й назвище слухача, день, рік і місце його уродження, та має бути підписана ректорот і деканот), по яку має явитися особисто у ректора і має право бути допущеним до всіх іспитів.

§ 20. Надзвичайним слухачем може бути той, що покінчив бодай 18 літ життя і має достаточне знання, щоби міг користати з викладів. Про се видає осуд декан і проти його рішення при- слугує право відклику до професорської Колегії, а від її рішення немає дальшого відклику.

§ 21. В справі прийняття слухачів зпоза Духовної Семинарії належить узгляднити гадку Ректорату тоїж.

§ 22. Кождий слухач предкладає дві вписові карти, (на них подано: імя й назвище слухача, день, рік і місце його уродження та обставина, яка дає йому право вписатися на дотичний семе- стер) з виповненими рубриками. Звичайні слухачі дістають книжочку на вписування викладів (індекс). На індексі дістають звичайні слухачі потвердження вислуханих викладів і зложених іспитів.

Надзвичайні слухачі дістають відмінні книжочки з ви- разним зазначенням, що є надзвичайними слухачами; вони не мо- жуть складати строгих іспитів в ціли одержання диплому.

§ 23. На висший рік може слухач перейти по зложенню іспитів з попереднього року, а лиш з важних причин може профе- сорська Колегія позволити на впис, коли слухач не зложив іспи- ту з одного предмету, або коли прийшов з иншого богословсько- го виділу з інакшим розкладом викладів. Потвердження слуханих викладів належиться слухачеві, якщо він слухав їх бодай 3/4 се- местра, а дальшу неприявність оправдав у викладаючого про- фесора.

§ 24. Всі слухачі мають вести себе так, як се личить їх бу- дучому достоїнству, і складають відносе приречення на руки Ректора Академії при іматрикуляції, себто при торжественнім прийняттю в ряди Академії.

За провини наложені слідуючі кари: 1) нагана від декана, 2) нагана перед професорською Колегією, 3) цілковите видалення, яке може наступити за апробатою Ординаріату.

§ 25. При відході з Академії дістає слухач свідоцтво від- ходу, а по укінченню студій і зложенню іспитів — абсолюторію.

V. Розклад предметів та іспити.

§ 26. Студії тривають пять літ.

I. Рік:		
Біблійні науки Старого Завіта (Історія біблійна		
Введення в книги і Герменевтика 6 годин, Ексе-		
геца 3 години, врейська мова 2 години)		11 годин
Фільософія (льоґіка, онтольоґіка, критика, пси-		
хольогія, історія фільософії)		10 „
Церковно-словянська мова		1 „
Літурґіка		1 „
Загальний просемінар		1 „
	Разом	23 і 1 „

II. Рік:

Фільософія (етика, космольоґія, теодіцея)	5 „
Теольогія фундаментальна і Апольоґетика	5 „
Історія Церкви	3 „

Біблійні науки Нового Завіта (Вверення в книги Нового Завіта, Життя Ісуса Христа і Екзегеза)	6	„
Патристика	2	„
Церковна археологія	1	„
Літургіка і церковно-словянська мова	2	„
Біблійний семінар	2	„
	Разом 24 і 2	„

III. Рік:

Догматика частна	6	„
Богословія моральна	5 і 1	„
Історія Церкви	3	„
Гомілетика зі семінарем	2	„
Церковно-словянська мова	1	„
Літургіка	2	„
Історичний семінар	1	„
Аскетика	1	„
Педагогіка	2	„
	Разом 23 і 1	„

IV. Рік:

Догматика частна	6	„
Богословія моральна і пасторальна	5 і 1	„
Право канонічне	4	„
Висша Екзегеза Нового Завіта (грецька — один семестер; на другім семестрі орієнтальні мови 2 години)	3	„
Гомілетичний семінар	1	„
Катихитика з катихичними вправами	2	„
Церковно-словянська мова	1	„
Історичний семінар	2	„
	Разом 23 і 2	„

V. Рік:

Суспільне питання	2	„
Право канонічне	4	„
Богословія пасторальна	2	„
Догматика незєдиненого Сходу й історія догм	3	„
Висша екзегеза єврейська (один семестер; на другому семестрі орієнтальні мови 2 години)	3	„
Гомілетичний семінар	1	„
Правничий семінар	2	„
Історія мистецтва	2	„
	Разом 17 і 2	„

Філософія, догматика і моральна мають викладатися в латинській мові, а прочі предмети в латинській або українській.

Виклади, оголошені в українській мові, належить вписувати до книжочки також в латинським перекладі оголошеного предмету

§ 27. Семестер є важний, якщо слухач має потвердження професорів про вислухані приписані виклади і відимат зі сторони декана.

§ 28. Іспити відбуваються перед комісією, що в її склад входить декан як предсідник зглядно його заступник, іспитуючий

професор і третій член, назначений професорською Колегією зпоміж себе. Про вислід іспиту голосують всі на предложення іспитуючого професора.

Степені нот є: відзначаючий, добрий, достаточний і недостаточний — і то одноголосно або більшістю голосів.

§ 29. Речинці іспитів є при кінці літнього семестра або з початком зимового, а тільки в надзвичайнім випадку може колегія професорів назначити инший речинець. Іспит можна складати тільки два рази, а третій раз за дозволом Ректорату Академії.

§ 30. З іспитів ведуться протоколи, в яких вписані імена кандидатів, іспитуючих і вислід. Підписують всі три члени комісії, ноту в індексі записує іспитуючий і підписує з предсідником.

§ 31. Академія надає диплом для тих імматрикульованих звичайних слухачів, які з успіхом зложать строгі іспити в довільнім порядку з тримісячною перервою між поодинокими предметами: 1) з біблійних наук, 2) догматики, 3) історії Церкви та канонічного права, 4) морального і пасторального богословія. Один іспит — з біблійних наук або з історії Церкви і канонічного права, — складають кандидати не устно, але на письмі, предкладаючи працю в обемі трьох аркушів друку, якою викажуться, що є спосібні науково працювати. Тему дисертаційну вибирає кандидат довільну за порозумінням з професором і апробатою декана.

§ 32. Щоби на внесене подання бути допущеним до строгого іспиту, має кандидат 1) вислухати 9 семестрів, 2) вислухати орієнтальні мови (сирійську, арабську, халдейську, асирійську-клинописну) і зложити з них бодай з добрим успіхом іспит, 3) догматику незєдиненого Сходу та історію догм, 4) висшу ексерезу (єврейську і грецьку).

§ 33. Дисертацію можна писати перед або по строгих іспитах в латинській, українській або иншій мові за згодою деканату. Її оцінює двох професорів, а на випадок незгідної думки третій; при тім один з них має бути професор відносного предмету, а другого зглядно третього назначує професорська Колегія.

При устнім іспиті питає 4-ох професорів по пів години, то є професор відносних предметів і назначені професорською Колегією. Іспити можна здавати в довільнім часі і порядку. Проводить ними декан або його заступник.

Професори мають бути весь час приявні на іспиті, а оголошення вислуду попереджає спільна нарада.

Степені вислуду є: відзначаючий, добрий і недостаточний. При оцінці є важна більшість голосів, а якщо іспитуючим є і декан, то в разі рівности голосів переважає осуд декана.

Повторювати можна незложений іспит аж по 3-х місяцях. Незложений за третім разом іспит позбавлює кандидата права до диплому раз на все.

З перебігу іспиту списується протокол, який підписують члени комісії. Диплом підписує в імени Митрополита ректор, декан і один звичайний професор, назначений професорською Колегією.

§ 34. Перед одержанням диплому має кандидат зложити ісповідання віри, приписане Папою Урбаном VIII. для Східних.

§ 35. Всі письма професорів і слухачів, що стоять у звязку з Академією, звернені до Митрополичого Ординаріату, мають бути подавані через Ректорат Академії.

VI. Оплати.

§ 36. Семестральна оплата за виклади виносить 5 долярів ам., вписове 2 доляри, абсолюторія 1 доляр; за кожний строгий іспит зглядно за оцінку дисертації по 5 долярів, за диплом 4 доляри.

§ 37. Канцелярія Академії не повідомляє нікого про іспити письмом, а дотичні розпорядки оголошується на таблиці.

VII. Академічний рік — ферії.

§ 38. Академічний рік починається 1. жовтня, а кінчиться 15. липня — все святочним богослуженням. Зимовий семестер триває до 1. березня. Вписи відбуваються: в зимовім семестрі до 25. жовтня, в літнім до 25. березня. Поза тими речинцями може дозволити на впис в рідких випадках професорська Колегія на протяг 10 днів по терміні, а Ректорат других 10 днів з дуже важних причин.

§ 39. Різдяні ферії тривають від 24. грудня до 15. січня, а великодні від Цвітної до Томиної неділі, якщо Митрополит не зарядить інакше. Вільні від викладів всі неділі і греко-католицькі свята.

§ 40. В випадках, непредвиджених статутом, обовязують Академію закони, правила і звичаї, прийняті на католицьких богословських виділах.

§ 41. Вивінування матеріяльне і науковими середниками (платня професорів, бібліотека і т. д.) унормує Митрополичий Ординаріат окремою постановою.

Львів, дня 22. лютого 1928.

Ч. 114/Орд.

Митр. Ординаріат одобряє переходово статут гр.-к. Богословської Академії у Львові.

Львів, дня 22. лютого 1928.

† Андрей,
Митрополит.

Ч. 501/РЕ. — ГОСПОДАРКА В ЕРЕКЦ. ЛІСАХ.

По думці розпорядження Президента Р. П. ex 24/7 1927 кожний ліс більше 5 зглядно 10 га повинен мати затверджену властями програму і плян господарський. Кожний вируб непредвиджений в пляні, або доконаний в лісі, який не має пляну, зглядно господарчої програми, є неправний і підлягає карам, вичисленим у висвіє наведенім розпорядженню.

КОНКУРСОВИЙ ІСПИТ.

В днях 15. і 16. мая ц. р. відбудеться конкурсний іспит парохіяльний — причім попередні вже оголошені розпорядження зістають правосильні.

Дня 15. мая о 9 годині відбудеться іспит письменний а дня 16. мая устний.

ПОЯСНЕННЯ В СПРАВІ ВИМІРУ ПЕНСІЇ ДЛЯ ДУХОВЕНСТВА.

До Ч. 9379/К. В ч. I. АЕВідомостей з 1928 р. зайшла ошибка при оцінці ерекц. ґрунту збаражського деканату.

При вимір пенсії для Всч. Духовенства висше згаданого деканату потручувано за кожний гектар по 2 зл., замість по 3 зл. По тій причині справлено відповідно побори.

Ч. 1501/К₂. КОНКУРС НА МОЛОДШОГО ДЯКА ПРИ АРХИКАТЕДР. ХРАМІ У ЛЬВОВІ.

Розписується конкурс на другого дяка при Архикатедральнім храмі св. ВМ. Юрія у Львові з речинцем до кінця квітня с. р. Подаватися можуть кандидати з висшою кваліфікацією. Побори: мешкання, місячна платня і приписані треби.

КОНКУРСИ НА ДЯКІВ.

Ч. 657/Дя. Розписується конкурс на дяка в Перемишлянах, і Ч. 658/Дя. в Кимири філії Ушкович, дек. Перемишляни.

СПРАВЛЕННЯ ОШИБКИ в ч. I. АЕВідом. з 1928 р.

До Ч. 9377/ФЛ. Викази зредук. Служб Божих рел. фонду і фондац. Під 2) в другій лінії замість слова відправлені має бути виготовлені.

ЖЕРТВИ ДЛЯ ПОТЕРПІВШИХ ВІД ПОВЕНІ.

Грошеві жертви для потерпівших від повені зложили :

Преосвящ. Епископ Кир Константин з Америки від вірних 200 ам. дол., Новосельський уряд декан. 43 зл. 50 гр., Церква в Борткові 6 зл. 30 гр., Долинський уряд дек. 4 зл. 77 гр., Парох. уряд в Панасівці 60 зл., Оліївський уряд декан. 36 зл., Янівський уряд декан. 15 зл. 50 гр., Парох. уряд в Ожидові 232 зл. 60 гр., Олеський уряд дек. 79 зл. 10 гр., Дек. уряд в Підгайцях 700 зл., о. Волод. Лотович від брацтва св. ап. Петра і Павла в Jersey City 50 ам. дол., о. Лев Левицький від парохіян в Cleveland, Ohio 100 ам. дол., Парохії: Княже 50 зл. 50 гр., Белзець 30 зл. 52 гр., Унівський уряд декан. 103 зл.

51 гр., Щирецький уряд дек. 188 зл. 18 гр., Уряд парох. в Зарваниці 60 зл. Разом 250 дол. і 1642 зл. 46 гр.

ШЕМАТИЗМ НА 1928 Р.

Ч. 1829/К. Шематизм на 1928 р. розсилається до всіх парох. урядів через деканальні уряди, а кошти видання почислено по 4 зол. 50 сот., які будуть стягнені при виплаті за квітень ц. р.

ФАБРИКА СВІЧОК У ЛЬВОВІ.

Поручається Всеч. Духовенству фабрику свічок інж. К. Котецького у Львові при вул. Кульпарківській бічній ч. 9, яка обіцяла часть зиску відступати на церковні ціли.

ХРОНІКА.

Іменування:

Завідателями деканатів іменовані ОО.: Ч. 863 Петро Пилипець, парох в Підбірцях, Яричівського дек. — Ч. 816 Микола Бріль, парох в Івачеві гор., Тернопільськ. дек.

Правом уживання свящ. одежі з крил. відзнаками наділені ОО.:

Ч. 809. Плятон Карпінський, парох в Острівці, Петро Глинський, парох в Деренівці. Ч. 1732. Іван Яримович, парох в Шоломії. Ч. 92. Іван Яворський, парох в Могильниці. Ч. 1420. Ярослав Літинський, парох в Телячім. Ч. 8007. Соловій Петро, парох в Креховичах.

Ординовані:

Благий Микола, Вашук Лев, Гаврилишин Ілія, Глібовицький Володимир, Дорожинський Богдан, Задорожний Микола, Зрада Іван, Іздрик Андрій, Княгиницький Ярослав, Кордуба Мирон, Мальчинський Олександр, Мартинків Спирідон, Прийма Мирон, Соломка Володимир, Перідон Яків.

Душпастирські посади отримали ОО.:

Ч. 759. Зинівій Павлович, завід. в Витвиці. Ч. 9404. Василь Танчак, зав. в Жукові. Ч. 569. Василь Ощипко, в Борщовичах-Пикуловичах. Ч. 699. Корнило Строцький, завід. в Тучнім. Ч. 1092. Василь Грицай, завід. в Гумниськах. Ч. 1092. Андрей Іздрик, сотр. в Олеську. Ч. 936. Теодор Левицький, зав. в Голубиці. Ч. 1097. Микола Задорожний, прив. сотр. в Кальнім. Ч. 1095. Володимир Глібовицький, прив. сотр. в Баківцях. Ч. 1077. Спирідон Мартинків, прив. сотр. в Пацикові. Ч. 1090. Микола Благий, сотр. в Конюхах. Ч. 1091. Володимир Соломка, сотр. в Бережанах. Ч. 1185. Богдан Дорожинський, зав. в Лу-

кавиці нижн. Ч. 1089. Ілія Гаврилишин, сотр. в Рогатині з обов'язком помагати о. Йосифови Яворському, парохови в Лучиннях. Ч. 1096. Лев Вашук, сотр. в Бродях. Ч. 725. Д-р Омелян Стасюк, завід. в Бережанах. Ч. 1013. Михайло Кузьма, сотр. в Підгайцях. Ч. 1093. Мирон Кордуба, прив. сотр. в Кипячці. Ч. 1094. Ярослав Княгиницький, прив. сотр. в Покрівцях. Ч. 1143. Іван Зрада, прив. сотр. в Довгій Калуськ. Ч. 1187. Мирон Прийма, душп. помічн. в громадах Левандівка-Богданівка.

Відпустку з АЕп. отримали ОО.:

Ч. 735. Андрій Гавришак, парох Пикулович — до Стан. Епар. Ч. 1384. Олександр Мальчинський неопресвітер — тимч. до Стан. Еп. Ч. 7836. Дякон Василь Кушнір до Канад. Епархії.

Приняття до АЕпархії отримав:

Ч. 9224. Василь Ощипко, душп. катих. в Чернівцях.

Похвальними грамотами наділені:

Ч. 361. Григорій Ладан і Григорій Манюх — парохіяни з Яблонова. Ч. 432. Марія Шпитко, Ілько і Текля Степанків — парохіяни з Новосілок ліск., дек. Милатинського.

Місією до навчання релігії наділені:

Ч. 1246. Іван Королик, секр. в Камінці струмиловій в промисловій школі доп. в Камінці струм. Ч. 1255. Марія Цурковський, сотр. в Стрию, в 7. кл. школі У. П. Т. Ч. 721 і 746. Т. Теофіль Горникевич, парох Сихова, в гімназії Філії з укр. викл. мовою і УПТ. у Львові в заступстві катих. о. Д-ра Я. Левицького. Ч. 8649. Андрій Галандюк, катих. в Болехові, в Довжці. Ч. 885. Віктор Цебровський, укінч. богосл., в школах в Кутах і на Брахівці. Ч. 992. Ігор Петро Сендецький, укінч. богосл., в школах в Бурканові і Золотниках. Ч. 1179. Володимир Соломка, сотр. в Бережанах, в доповнюючій школі в Бережанах. Ч. 1242. Софія Яблонська, учителька, в Красній. Ч. 1474. Мирон Прийма, в школі в Левандівці.

Ч. 1419/Л. Конкурс на слідуючі парохії з речинцем до 30. мая 1928 р.:

1. Чистопади, дек. Залоз. 2. Надіїв, дек. Долина. 3. Станькова, дек. Войнил. 4. Бережани, дек. Бережан. 5. Підярків, дек. Бобрецьк. 6. Гозіїв, дек. Болехів. 7. Висоцько, дек. Брідск. 8. Ражнів, дек. Брідськ. 9. Суходоли, дек. Брідськ. 10. Красне, дек. Буського. 11. Чижиків, дек. Винницьк. 12. Медина, дек. Войнил. 13. Перевозець, дек. Войнил. 14. Полоничі, дек. Глиняни. 15. Дідушиці малі, дек. Долина. 16. Баличі нагірні, дек. Журав-нськ. 17. Вертелка, дек. Залоз. 18. Кутище, дек. Залоз. 19. Ратище, дек. Залоз. 20. Серетець, дек. Залоз. 21. Шичківці, дек. Залоз. 22. Кабарівці, дек. Зборів. 23. Плісняни, дек. Зборів. 24. Грабівка, дек. Калуськ. 25. Стремільче, дек. Лопатин. 26. Лукавиця нижна, дек. Любін. 27. Розгірче, дек. Любін. 28.

Труханів, дек. Любін. 29. Желехів, дек. Милятин. 30. Якимів, дек. Милятин. 31. Воля вел., дек. Николаїв, 32. Ілів, дек. Николаїв. 33. Пальчинці, дек. Новосель. 34. Шили, дек. Новосель. 35. Білківці, дек. Озірян. 36. Гарбузів, дек. Оліїв. 37. Манаїв, дек. Оліїв. 38. Тростянець вел., дек. Оліїв. 39. Вільхівка, дек. Перегін. 40. Липовиця, дек. Перегін. 41. Сливки, дек. Перегін. 42. Суходіл, дек. Перегін. 43. Плетеничі, дек. Перемишлянськ. 44. Утіховичі, дек. Перемишлянськ. 45. Панасівка, дек. Підкам. 46. Пеняки, дек. Підкам. 47. Чепелі, дек. Підкам. 48. Камінь, дек. Рожнітів. 49. Рівня, дек. Рожнітів. 50. Гребенів, дек. Скілськ. 51. Козьова, дек. Скілськ. 52. Коростів, дек. Скілськ. 53. Корчин, дек. Скілськ. 54. Оравчик, дек. Скілськ. 55. Підгородці, дек. Скілськ. 56. Сопіт, дек. Скілськ. 57. Ямельниця, дек. Скілськ. 58. Либохора, дек. Тухлян. 59. Плаве, дек. Тухлян. 60. Сморже, дек. Тухлян. 61. Хашоване, дек. Тухлян. 62. Ялинковате, дек. Тухлян. 63. Виписки, дек. Унів. 64. Слобода, дек. Болехів. 65. Витвиця, дек. Болехів. 66. Пикуловичі, дек. Яричівського.

ПОМЕРЛИ :

Ч. 1506. о. Теодор Кордуба, парох Бережан, дня 31. січня 1928.

Душу його поручається молитвам ОО. Собратів.

Львів, дня 1. березня 1928.

ВІД МИТРОПОЛИЧОГО ОРДИНАРІЯТУ :

о. Михайло Яцковський, о. Александер Бачинський,
канцлер. ген. вікарій.

Ч: 126/Орд. ДИСКУСІЇ ПРО ВІЗАНТИНІЗМ.

З огляду на се, що добро св. Церкви і нашої суспільности вимагає злуки усіх сил проти пропаганди ворогів св. віри, а публіцистична дискусія про візантинізм і латинізацію, або обрядовість і западність розбиває ті сили і тим самим вже шкодить католицькій справі, як також й на те, що ті котрі беруть участь в тій дискусії, поступають нерозумно проти християнської любови ближнього і в розгарі боротьби допускаються промахів проти католицької доктрини і духа св. Католицької Церкви, не розрізняючи достаточо Вселенської Церкви і її часті — Західної Церкви та неправдиво представляють наміри Кат. Церкви відносно восточних, Митрополичий Ординаріат взиває редакції католицьких часописів, що виходять на території Львівської Архієпархії, священників і вірних, замешкалих на тій території, заперестати всяку дискусію на цю тему.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріату
у Львові дия 23. червня 1928. р.

† Андрей
Митрополит.

Ч: 127/Орд. ПОЯСНЕННЯ В СПРАВІ ПРОДАЖІ ЕРЕКЦ. ГРУНТІВ.

Ерекціональні ґрунта служать на удержання священників без ріжниці, чи є вони в посіданню парохів, чи мають бути продані при виконанню аграрної реформи, тому фонд узисканий з тої продажі задержить ту саму ціль; він буде служити на доплачування парохам тої часті, яка припаде душпастиреви титулом зменшеної скількості парохіяльних ґрунтів. Крім того епархіяльний фонд, обтяжений пенсіями сотрудників понад число, яке міститься в ричалті і евентуально дотація новостворених парохій. Як довго не знаємо як великий буде той фонд не можемо з него робити жадних фондаций — ми наразилибися на таке його обтяження, яке зменшило би дотацію священників. Тому не можемо позволяти дальше на продаж ерекц. ґрунтів, на будову перквий або ерекц. будинків, на фундовання захоронок, або подібних-хочаб і яких корисних інституцій. Тому також мусимо відкликати раду, дану всім душпастирям, а ними не прийату, з часті ерекц. ґрунтів, що призначена на продаж з нагоди аграрної реформи продати церкві до 20 га (Від. ч. I/26. ч. 1154/МЦ.).

Позваляємо лишень на продаж церкві I га в парохіях, де часть ерекц. ґрунту має бути продана на удержання дяка. Епар-

хіяльний фонд тим способом приймає на себе частинне дотовання дяків.

Як довго Епарх. фонд не є уконституований, не може покищо уділяти позичок на будову церковей чи ерекц. будинків; шойно тоді, коли до Епарх. фонду впливе ціла сума одержана з продажі ґрунтів — будемо думати про льокацію капіталу епарх. фонду. На разі усі проєкти шодо тої льокації мусимо відложити на пізніше. Певним однак вже є, що льокація мусить бути така, шоби приносила такі проценти, які потрібні для дотації священників.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріату.

у Львові, дня 22. червня 1928. р.

† Андрей
Митрополит.

Ч: 123/Орд. НАДЗІР НАД ЦЕРКОВНИМИ І КАТОЛИЦЬКИМИ ВІРОІСПОВІДНИМИ ІНСТИТУЦІЯМИ.

На підставі I. і X. арт. Канкордату з 10. лютого 1925 р., заключеного поміж Апост. Престолом а польською державою, має католицька Церква запевнену повну свободу у виконуванню церковної юрисдикції, в адміністрації і заряді своїх справ і маєтків. До неї також належить творення законних конгрегацій, домів і всякого рода закладів. Тому то розпорядок Президента Польської Республіки з дня 22. цвітня 1927 р. (ДУРП. Ч: 40. поз. 354.) про надзир і контролю Держави над діланням опікунчих інституцій не може бути приміненний до церковних і католицьких інституцій. До сих катол. інституцій належать: всі добродійні інституції, основані або потверджені Церквою, всі приватні католицькі школи, захоронки, сиротинці, фреблівські школи, ведені монахами і монахинями (законними згромадженнями), як також всі домашні школи усіх законних згромадженій і чинів. — Не сумніваємося, що державна власть, виконуючи Канкордат, лишить Церкві свободу у веденню і контролі всіх тих інституцій і не схоче розтягати розпорядку Президента на ті всі церковні і віроісповідні установи. З огляду на се, що центральна влада не оголосила дотепер виразно виконних розпорядків, про се, що згаданий закон не відноситься до церковних інституцій, повідомляємо всіх, кому се знати належить, що вони не повинні піддаватися надзору, запровадженому розпорядком Президента Республіки дня 22. цвітня 1927. р., що його ближше означують розпорядки Міністерства Суспільної Опіки і Праці та Міністерства Віроісповідань і Публичної Освіти. Не повинні піддаватися фінансовій контролі держави, коли не посилали бюджетових прелімінарів ані рахунків замкнень, не повинні предкладати державній владі справоздань зі своєї діяльності, ані регулямінів і статутів до затвердження. Не повинні також допустити до інспекцій закладів державними чинниками, хіба що ходилоби виключно о провірення інституцій під оглядом гігієни. За те мають обовязок всі цего рода віроісповідні (конфесійні) інституції предкладати кожного року Митрополичому Ординаріатови точний звіт зі своєї діяльності, а Митрополичий Ординаріят вглядати

ме в їх діяльність через своїх відпоручників. Католицьким школам які з дозволенням Ординаріату зі взгляду на добро учеників(-иць), стараються о право прилюдности, позваляє Ординаріат піддати ся наглядови Міністерства Освіти і його законно установленим органам. Вкінці на жадання правительства належить відповісти, що ведуться ще пертрактації Епископів з правительством і справа надзору не є дефінітивно порішена.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріату
у Львові, дня 27. червня 1928. р.

• † Андрей
Митрополит.

Ч. 3123) А. В. ШЕ РАЗ В СПРАВІ ЗБІРОК НА ДОБРОДІЙНІ ЦІЛИ.

Зарядження Митрополичого Ординаріату в справі збірок на добродійні цілі з 7. грудня 1927 р. Ч. 9218 було подане до відома всім ОО. Душпастирям, найперше окремим письмом в грудні 1927 р. відтак оголошено в Архієпарх. Відомостях Ч. I. з 1918 р., отже всі були про него належно повідомлені. — Не накладає воно ніякого нового обовязку, тільки управилює дотеперішню практику, себто спосіб складання жертв і їх розділ. — Жертволюбивість нашого народу, особливо в деяких околицях, є гідна подиву, тому було нашим обовязком подбати, щоби ті жертви йшли в добрі руки і на добрі цілі. — Якщо в декотрих громадах нема ще належного духа жертвенности, то треба його розбудити відповідними проповідями, пригадуючи вірним, що християнська праведність складається з двох частей: стережися злого і ділай добре, а найважнішими добрими ділами є: молитва, піст і милостиня. — Многі місця св. Письма, а особливо: Мат. 5, 7, 25, 35, Як. 2, 13, Тов. 12, 8, допоможуть проповідникови порушити серця слухачів.

І убогий жебрак повинен і може давати милостиню, очевидно таку, на яку його стати. — Дрібна лепта убогої вдовиці, кинена в скарбону ерусалимської святині, мала в очах Христа Спасителя більшу вартість чим значні датки богатих фарисеїв. Що то не є в силі нічого дати, нехай має бодай добру волю і помолиться за тих, котрим не може помогти матеріяльно, — але взагалі не хотіти давати жертви, ухилитися від сего обовязку під всілякими позорами, се не по християнськи. — Сей факт, що деякі убогі парохії складають розмірно дуже значні жертви, а навпаки деякі заможні села не дають нічого, оправдуючися тим, що н. пр. мають потреби для власної церкви, — говорить аж надто ясно, що в тих убогих є християнський дух жертвенности, а в тих заможних нема його і — що найгірше — нема його кому розбудити, слідувало би, що о. душпастир або сам його не має, або не вміє його викликати в серцях парохіян. — Відносно зарядження Митрополичого Ординаріату, видане для цілої Архієпархії, обовязує всіх без виімку священників і то під канонічним послухом так як кожде инше зарядження Архієре. На превеликий жаль найшлося багато таких душпастирів, злегковажили зарядження і не виконали його. — Се очевид

брак послуху для духовної влади, до якого зобов'язалися торжественною присягою при св. Тайні священства. Митрополічий Ординаріят, узнаючи се грубою провинною, рішає отсим і оголошує: Всім самостійним душпастирям, які протягом трьох місяців не виконали згаданого зарарядження. 1. Уділює прилюдну канонічну нагану. 2. через цілий рік не вільно їх прийняти в пропозицію на парохію. — Взиваючи їх до совісного виповнювання всіх душпастирських обов'язків, а з окрема до карности і послуху, перестерігаємо їх перед дальшими наслідками на випадок евентуального нового легковаження приказів духовної влади.

Ч. 2548/АЛ. ВАЛЬОРИЗАЦІЇ ЗДЕВАЛЮОВАНИХ ЦІННИХ ЕФЕКТИВ.

Тому, що капітали уміщені в цінних ефектах, так в заставних листах як і вкладкових книжочках різних фінансових інституцій, здевалюовалися в воєнним часі, а по части також вильосовані або затратені, заходить потреба всі ті цінні ефекти звальоризувати, а зглядно зреалізувати, або амортизувати. При сій нагоді будуть всі ті цінні ефекти в Митрополічій Консистерії зінвентаризовані, а по обчисленню їх загальної вартости після їх вальоризації, устійниться теперішній обов'язок ОО. Парохів зглядом богослужбних фундацій.

В тій цілі взивається всіх ОО. Настоятелів парохій зладити: 1. Виказ всіх цінних ефектів (заставних листів і вкладкових книжок), що становлять закладовий капітал а) парохій, б) церков, в) богосл. фундацій, г) всяких інших фондів, які після записок в парохіяльних актах повинні знаходитися в парохії. 2. Виказ тих ефектів, які тепер дійсно є в посіданню парохії. У першій з тих виказів поручається при листах і книжочках, які повинні бути в парохії, а їх нема, навести по можности, де вони поділися, або що з ними правдоподібно сталося. При листах заставних належить навести: якої вони банкової інституції, їх серію і число, номінальну вартість і клявзулю, а при вкладкових книжочках: з якої банкової інституції, яку містять квоту і на яку ціль є вона призначена. — Зібравши всі заставні листи разом з належними до них платничими аркушами і всі вкладкові книжочки, та долучивши оба (як під 1. і 2.) викази, яких дуплікати повинні знаходитися в парохіяльних актах, мають ОО. Настоятелі парохій чимскорше вислати їх до Митрополічої Консистерії. — З огляду на се, що деякі ОО. вже самі звальоризували цінні ефекти своїх парохій, зазначається, що також ті звальоризовані ефекти мають бути у виказах узгляднені і сюди переслані.

Ч. 282/СЦ. В СПРАВІ ПРОСТУПКУ СПРОНЕВІРЕННЯ ЦЕРКОВНОГО ДОБРА.

Пригадється постанову церковного права: хто сам або через других посмівби церковне добро, рухоме (гроші, цінні предмети, книги, ризи) чи не рухоме (ґрунт і поле), матеріальне (річі) чи нематеріальне (права) обернути на власний ужиток

і собі присвоїти, або ставляв перепони до побирання плодів або доходів з церковного добра до того правно управленим (бенефіціят, церковна фундація, монастир, капітула) підпадає тимсамим клятві, застережений особливим способом Апост. Престолови, так довго, доки узурпованого добра в цілости, разом з причиною шкодою, не зверне, зглядно не усуне перепони до побирання плодів чи доходів. Патрон, котрий злобно присвоює собі церковне добро і уживає його на приватні цілі, зглядно здержує побирання доходів правно до того управленим, тратить крім того право — патронату. Духовний, хотрий допустивсяби проступку спроневірення церковного добра, має крім того бути позбавлений всіх посад, узнаний за неспосібного до одержання тихже і суспендований Ординарієм на довільний час від сповнювання духовних чинностей, також по довершенім задосить-учиненню і розрішенню (Трид. Соб. зас. XXII. гл. II. о реф.) Правні наслідки клятви (анатеми, екскомуніки, або виключення зі спільности з вірними): Той що підпав клятві 1. Тратить право активної і пасивної участі в богослуженню, може однак слухати проповіді, бо можна з того надіятися спасенного впливу на його настрої. Від всякої активної присутности (пр. яко свідок при вінчанню) є виключений кожний, котрого екскомунікується вироком, проголошуючим або осуджуючим, або також лиш ноторично підпавшийоклятві (т. з. ноторично допустився проступку, загроженого клятвою). 2. Є виключений від приймавання св. Тайн, а по присудіпроголошуючим осуджуючим також освячень і благословень, а навіть — оскільки не оказав знаків жалю перед смертю від церковного похорону. 3. Виключений від дозволеного уділювання св. Тайн, освячень і благословень, а через оголошуючий або осуджуючий присуд тратить також юрисдикцію до слухання сповіди. Недозволене уділюване робить екскомунікованого крім того неключимим (irregularis). 4. Не має ніякої участі в відпустах і загальних молитвах Церкви. 5. По присуді, проголошуючим або осуджуючим, не допускається до ніяких законних чинностей церковного права (пр. до кумівства, виконання права патронату, права вибору, уряду судії, оборонця, активного права позиву в церковних справах перед церковним судом. 6. Є виключений від активної і пасивного права вибору, презентації і номінації, від одержання церковного достоїнства, уряду, пенсії, а надання того по вироку, осуджуючим або проголошуючим, є неважне. Коли екскомунікований займає, який уряд, то його ще тратить через клятву. Також доходи остають при нім, як довго не видано ще присуду, проголошуючого або осуджуючого. 7. По присуді, проголошенім або осуджуючим, тратить доходи з свого уряду, посади, достоїнства, пенсії, які в Церкві займає або побирає. 8. Учірне оставання через один рік в цензурі клятви робить екскомунікованого підозрілим о ересь.

Ч. 5533/АВ.

РЕЕСТРАЦІЙНІ БЛАНКЕТИ.

Запоряджається, тоби кожний священик подав у відписі Митрополитому Ординаріятові свою відповідь (реєстраційний бланкет), яку в сій справі вислав досвойого староства. Католиць-

кий Єпископат жадає ще від правительства перередагвання сих реєстраційних бланкетів.

Ч. 5385. КВАЛІФІКАЦІЙНИЙ ІСПИТ НА КАТЕХИТІВ ВСЕНАРОДНИХ ШКІЛ, ГІМНАЗІЙ І УЧИТЕЛЬСЬКИХ СЕМИНАРІЙ.

Кваліфікаційний іспит, письмений і устний, для кандидатів на катехитів до всенародних шкіл, гімназій і учительських семінарій відбудеться на днях 25. і 26. грудня с. р.

Кандидати, що мають намір піддатися іспитови, мають виейти через свого Ординаріятського шкільного Комісаря прошення до Митрополичого Ординаріату о допущення до сего іспиту найдалше до 1. жовтня 1928. В прошенню належить подати рік і місце свого уродження, рік рукоположення, а також які посади в душпастирстві або в шкільництві займав кандидат.

Предметами сего іспиту будуть:

1. Біблійна історія. 2. Догматика. 3. Етика. 4. Історія кат. Церкви. 5. Літургіка. 6. Педагогіка. 7. Начерк ексгорти, а для кандидатів на катехитів гімназій і учительських семінарій крім сих ще: 8. Апольоґетика. 9. Патристика. 10. Христ. філософія.

Кандидати на катехитів до гімназій, учительських семінарій мають предложити до Митр. Ординаріату наукову розвідку з обсягу богословських наук найдалше до 30. жовтня 1928.

Кандидати вислухають дня 25. грудня о год. 9. рано в Архікатедральній церкві Службу Божу а опісля розпічнуть письмений іспит.

Ч. 2627/К₂. РЕКОЛЕКЦІЇ КАНДИДАТІВ ДУХОВНОГО СТАНУ.

Взивається всіх кандидатів духовного стану, що стараються о допущення до св. Тайни Рукоположення, щоби предкладали Митрополичому Ординаріатови посвідки, що в часі від скінчення богословських студій шо року відбули духовні вправи в Духовній Семінарії.

Ч. 5317/К₂. КОНКУРС НА ПРИНЯТТЯ КАНДИДАТІВ ДО ГР. КАТ. ДУХОВНОЇ СЕМИНАРІЇ У ЛЬВОВІ НА АКАД. Р. 1928/29.

Кандидати духовного стану Львівської Архієпархії, шо бажать бути прийнятими на I. рік до Духовної Семінарії у Львові, мають предложити свої подання Митрополичому Ординаріатови найдалше до 1. серпня 1928. До подання належить долучити:

- 1) свідоцтво хрещення і миропомазання,
- 2) свідоцтво іспиту зрілости і всі гімназійні свідоцтва,
- 3) свідоцтво моральности від уряду парохіяльного, зглядно деканального,
- 4) заяву родичів чи опікувів, шо будуть складати оплату по 8 доларів місячно на удержання,
- 5) точний опис життя, зокрема подати імя родичів, рідні, де кандидат перебував і чим трудився від матури досі і заячу, чи

задумує прияти свячення в жонатому чи безженному стані і в тім случаю чи готов посвятитися місійній праці (для Канади є зарезервованих 5 місць від Преосвященого Єпископа Никити Будки).

Ч. 5952/АВ. ВІДПУСТИ ДОТИЧНО МІСІЙНОГО ХРЕСТА.

Письмом з дня 13. серпня 1913 р. оголосила св. Конгрегація S. Officii „Act-ax Apostolicae Sedis“ відпусти дотично місійного хреста :

I. Відпуст совершенний (також за усопших).

- 1) В день поставлення і благословлення памятного хреста.
- 2) Що року в річницю поставлення і благослов. хреста.
- 3) В день знайдення св. хреста.
- 4) В свято Воздвиження Чесн. Хреста або в однім і 7 днів його попраденства.

Услів є. Сповідь і св. Причастіє, посіщення хреста і церкви та молитва в наміренню св. Отця.

II. Відпуст частний.

5) (пять) літ і стількиж чотиридесятниць (також і за усопших) — хто бодай раз на день — сокруш. серцем такий хрест якимсь зовнішнім знаком пробожності почитить і відмовить „Отче наш — Богородице Діво — і Слава Отцю“... в память Господніх страстей.

(Хрест має бути зроблений з сильного і гарного матеріялу — має висіти в озваченім місци або зашпунений сильно в землю. Його має поблагословити священник, що в часі місії голосив проповіді).

Ч. 5582/РЕ. ПАРОХІЯЛЬНІ РАДИ; ГРУНТОВІ АРКУШІ.

1) Отці Декани подбають, щоби в кожній парохії і філії, де є ерекціональний, чи церковний маєток, була покликана до життя парохіяльна Рада, точно після оголошення вже у „Відомостях“. Найпізніше до дня 15. серпня ц. р. має О. Декан під особою відповідальності подати тут до відома, хто з ОО. Парохів не виконав цього розпорядження і яка причина цього так великого занедбання.

2) Отці Декани постараються о ґрунтові аркуші усіх своїх парохій з філіями й хочби у відписі мають їх тут надіслати найпізнійше до дня 15. серпня ц. р.

Ч. 5694/М. МЕТРИКИ ЗБІГЦІВ АБО ІНТЕРНОВАНИХ, ЩО ПЕРЕБУВАЛИ В Р. 1914—1918 В АВСТРІЙСЬКИХ ТАБОРАХ.

Подається до відома Парохіяльних Урядів, що метрики уродин, вінчання чи смерті осіб, котрі в часі війни (1914—1918) перебували в австрійських таборах збігців або інтернованих в Гімнді, Ходені, Моравській Трєбові, Талєргофі і Вольфсбергу, знаходяться в ґр. кат. парохіяльнім Уряді св. Варвари у Відні I. Riemergasse ч. 1 ґр. кат. Zentralpfarramt, Wien. Свідоцтва можуть бути вислані лише на руки дотичних парохіяльних урядів за наді-

сланням канцелярійної такси 10 зол.—Оголошення цієї відомості вірним заощадить їм багато клопоту і коштів, на які часто наражуються, шукаючи за потрібними їм свідоцтвами за посередництвом різних адвокатів і урядів.

Ч: 210/М. ПОШУКУВАННЯ АКТУ УРОДИН КАТАРИНИ КЕЛБОВИЧ.

Всі Уряди Парохіяльні повітів львівського, стрийського, струмислово-камінецького і підгаєцького переглянуть метрику уродин, чи не знаходиться в році 1899. акт уродин Катарини Келбович, доньки Михайла і Магдаліни р. Почитало. В случаю віднайдення сего акту надійшло дотичний уряд парохіяльний метрику Катарини Келбович тут. Консистерії з покликом на т.т. число 2102/215./М. Число Воевідства львівського з 28. II. 1928.
Ч: АД. 3344/928.

Ч: 6121/К. 2 КОНКУРСОВИЙ ІСПИТ.

В днях 9 і 10. жовтня 1928 р. відбудеться конкурсний іспит парохіяльний — причім попередні вже оголошені розпорядження зістають правосильні.

Дня 9. жовтня о 9 год. відбудеться письмений іспит, а дня 10. жовтня устний.

Ч. 6120/К₂ ВИЌЗД ЕКСЦЕЛЕНЦІЇ МИТРОПОЛИТА КИР АНДРЕЯ ДО РИМУ.

Поручається молитвам Всч. Духовенства нашого Високопреосвяшеного Миртополита Кир Андрея, котрий виїхав до Риму ad limina Apostolorum, щоб Всевишній позволив нашому Архипатиреві шасливо відбути дорогу й шасливо до нас повернути, додаючи в сугубій ектенії на Службі Божій прошене о путешествуючим.

Ч: 6008/К ПРЕСВЯТЕ СЕРЦЕ ІСУСА І СВЯЩЕНСТВО.

Трудом і заходом Преосвященного Владика Перемиского Кир Йосафата видруковано в печатні о. Василіян в Жовкви книжку: „Пресвяте Серце Ісуса і Священство“ твір М. Люїзи Маргарети Клярет де ля Туш, Ціна 5 зол. Митрополичий Ординаріят, подаючи се до відома Всч. Духовенства, уважає доцільним, щоби ся книжка знайшлася в руках кожного священика, і в бібліотеці парохіяльній, бо зміст її може в життю кожного духовного продовжити аскетично релігійний настрій, винесений з Духовної Семінарії, його відновити, скріпити, поглибити. — Тому розсилає сю книжку рівночасно до всіх урядів парохіяльних з залученнем карти обороту чекового, яку належить виповнити і чимскорше надати на почту. Якби в якій парохії було більше священиків, то сю книжку можна набути в львівських українських книгарнях або Канцеляріях Консистерських в Перемішлі і у Львові.

Ч. 0906/Дя

КОНКУРС НА ДЯКІВ.

- 1) Перемишляни. Побори: 6 кірців твердого збіжа, наколи дяк
учить хорального співу і датки за треби,
Ч. 3857/Дя. 2) в Добротворі, деканату Струміло-Камінецького.
Дотація: по 50 гр. від нумеру і датки за треби,
Ч. 1205/Дя. 3) в Мишковичах, деканату Микулинці. Побори:
хата винанята, 2.150 с. города, 3. роківщина. 4. доходи з хрестів,
Ч. 2148/Дя. 4) в Бродях. Дотація: 15 зол. місячно, треби і хата.
Ч. 1500/Дя. 5) в Товшові, деканату Винницького,
Ч. 1541/Дя. 6) в Тухли, деканату Тухольського. Побори: Ро-
ківщина по 1 зл. від числа і треби. Мешкання і поля нема,
Ч. 1617/Дя. 7) в Глібові, деканату Грималівського. Побори:
треби, мешкання нема,
Ч. 2280/Дя. 8) в Денисові, деканату Козлівського. Дотація:
1 зл. від числа, роківщина і треби.

ПОЛАГОДЖУВАННЯ СПРАВ УРЯДОВИХ В ЧАСІ ФЕРІЙ.

Подається до відома Всч. Духовенства, що в часі ферій
будут полагоджувані виключно справи наглі — не терплячі
проволоки.

Ч: 1007/Б.

ДАТКИ НА ЦЕРКОВ В ЧЕРНІВЦЯХ.

Митрополита Консисторія поручає Всч. Духовенству справу
перебудованя церкви в Чернівцях. Добровільні датки на цю
ціль належить складати на руки Тов. „Дністер“ Львів, ул. Руска,
для гр. кат. уряду парох. в Чернівцях, ул. Руська ч: 32.

ЖЕРТВИ НА ПОТЕРПІВШИХ ВІД ПОВЕНИ ЗЛОЖИЛИ :

Уряд парохіяльний в Креховичах 25 зол; Гряді 140 зол.;
Керниці 135 зол; Борщовичах 73.50 зол.; Зарудцях 39.20 зол.;
Тернополи 234.68 зол.; Староміщині 15.89 зол.; Печенії 100 зол.;
Балучині 60 зол.; Струтині нижнім 8 зол.; Ушні 2.68 зол.; Воли
вел. 116 зол.; Гнилицях 26 дол.; Рудниках 131 зол.; Уряд дека-
нальний Теробовельський 213.65 зол.; Болехівський 329.40 зол.;
Ходорівський 379 зол.; о. Ананевич в Маршаль-Малая 252 зол.;
Збірка ОО. Василян в Ірасема 90 дол.

ХРОНІКА.

Правом уживання набедреника наділений:

Ч. 2588. о. Ілярій Січинський, парох в Вістовій. Ч. 4549.
о. Іван Токар, поч. Крилошанин і парох в Підгайцях.

Титул почесного Сов. М. К. отримали:

Ч. 3168. о. Николай Цегельський, парох в Подусові. Ч.
3055. о. Леонтій Копертинський, парох в Супранівці.

Відзнаками крилошанськими наділені:

Ч. 1732. о. Іван Яримович, парох в Шоломії. Ч. 1420. о. Яро-
слав Літинський, парох в Телячім.

Деканом Рогатинського деканату іменовані :

Ч. 5536. о. Йосиф Яворський, парох в Лучинцях.

Титул вислуженого декана отримали :

Ч. 5536. о. Стефан Г. родецький, парох в Вербилівцях. Ч. 4967. о. Карло Бардин, парох в Братківцях.

Завідателем Стрийського деканату :

Ч. 4957. о. Николай Гошовський, парох в Фалишу.

Завідателем Збаражського деканату :

Ч. 5579 Л. о. Копистянський Теофіль, Декан Де . Новосельського. і парох Клебанівки.

Завідателем Підгаєцького деканату :

Ч. 4549/Л. о. Іван Барановський, парох в Мужиліві.

Містодеканами іменовані :

Ч. 4735. о. Стефан Івасик, парох в Підгірцях, дек. Стрийського. Ч. 5536. о. Діонізій Теліщук, парох в Потоці, дек. Рогатин.

Заступником гр. к. обр. в повіт. шкільній Раді в Підгайцях іменованій до ч. 4945 о. Іван Барановський парох в Мужиліві.

Канонічно заінституовані зістали :

Ч. 3069. о. Володимир Пашковський — на Синьків. Ч. 2933. о. Алексій Яворський — на Котузів. Ч. 2111. о. Остап Охримович на Дичків. Ч. 1916. о. Стефан Фітьо—на Пługів. Ч. 2318. о. Стефан Мандзик—на Гуменець. Ч. 1852. о. Ілія Андрушишин —на Незнанів. Ч. 2388. о. Лев Дорош — на Гринів. Ч. 2527. о. Володимир Биневич на Долиняни. Ч. 2642. о. Маріян Волошинський — на Козівку. Ч. 2824. о. Іван Зазуляк— на Колодіївку. Ч. 2540. о. Йосиф Филипович — на Задвіре. Ч. 2672. о. Мхайло Чайковський — на Звижень. Ч. 5597. о. Василь Прихідко — на Оплицко.

Душпастирські посади отримали :

Ч. 2318. о. Михайло Олійник — завід. в Слободі болех. Ч. 4892. о. Василь Сень — завід. в Завидовичах. Ч. 5409. о. Теофіль Прийма—екс. зав. в Стрілиських нових. Ч. 5214. о. Богдан Цурковський — тимч. екс. зав. в Супранівці. Ч. 5572. о. Юрій Малий—прив. сотв. в Ясенівцях. Ч. 4362 5571, о. Володимир Пилипець — зав. в Утишковичах. Ч. 934. о. Тит Долинський — сотр. прив в Мишковичах з осідком в Луці вел. Ч. о. Зенон Чубатий — зав. в Петрикові. Ч. 4497. Василь Квіт — завід. в Урлеві. Ч. 3036. о. Ярослав Хавалка — прив. сотр. в Хмільнім. Ч. 1909. о. Іван Березюк—зав. в Полянї. Ч 1344. о. Григорій Цюпка—зав. в Білявцях. Ч. 2124. о. Лютослав Кусий — зав. в Стрілкові. Ч. 2093. о. Евген Лукашевич—завід. в Скваряві. Ч. 2095. о. Ілія Яців—екс. зав. в Перевізці. Ч. 2345. о. Роман Сорокевич — зав. в Ляшках гор. Ч. 1967. Ілія Гаврилишин — прив. сотр. в Лучинцях. Ч. 726. о. Володимир Свистун — екс. зав. в Росточках.

Ч. 2123. о. Михайло Кушкевич—завід. в Янові. Ч. 2249. о. Іван Пінкевич—екс. сотр. в Перегноєві. Ч. 2795. о. Іван Татомир — завід. в Ямельниці. Ч. 2057. Михайло Мартинюк — завід. в Лопушанах. Ч. 2099. о. Стефан Хабурський — завід. в Глещаві. Ч. 2793. о. Володимир Глібовицький — зав. в Баківцях. Ч. 2098 о. Іван Ганицький—завід. в Манаєві. Ч. 1543. о. Стефан Івасик — екс. заь. в Дашаві. Ч. 4554. о. Іван Королик—зав. в Суходолах. Ч. 4325. о. Іосиф Коменда — поручене душпастирювати в Корсові. Ч. 5756. о. Евстахій Бородайко — прив. сотр. в Яччині. Ч. 5759. о. Лев Лішинський — завід. в Берлогах. Ч. 5760. о. Антін Годис—прив. сотр. в Камінці струм. Ч. 5755. о. Василь Кметь—експозит в Хильчцях з прис. Бонишин. Ч. 5757. о. Дионізій Лукашевич—прив. сотр. в Вістовій. Ч. 5758. Николай Дубицький—зав. в Оравчику. Ч. о. Прокін Слободян—зав. в Несторівцях. Ч. 2824. о. Йосиф Побережний—зав. в Рожисках. Ч. 2527. о. Петро Барановський — зав. в Помонятах. Ч. 3109. о. Василь Воронюк —зав. в Зашкові. Ч. 5636. о. Панталеймон Цісик — прив. сотр. в Мишковичах з осідком в Луці велик. Ч. 5915. о. Василь Додик — прив. сотр. в Ціневій. Ч. 5916. о. Яків Хомяк — прив. сотр. в Стававі. Ч. 5637. о. Володимир Терешук — прив. сотр. в Свіржу. Ч. 5640. о, Ярослав Мурович — прив. сотр. з правом управи в Сновичу. Ч. 5638. о. Юліян Мазяк—прив. сотр. з правом управи в Куровичах. Ч. 5546. о. Андрей Лощній—екс. зав. в Кабарівцях. Ч. 5957. о. Василь Максимець — завід. в Куропатниках. Ч. 5579. о. Василь Боліновський — завід. в Збаражжї місті.

Відпустку з АЕпархії отримали:

Ч 3200 о. Теофіль Глібовицький — сотр. в Встовій, дек. Калуського до Станисл. Епархії до 1. VII. 1929 р. Ч. 5390 Йосиф Скульський, абсолюв. богосл. студій у Львові.

Похвальними грамотами наділені:

Ч. 5170. Михайло Бадуля, пров. церк. в Росточках. Ч. 5126. Антін Галька, госп. і пров. церк. в Бережанах. Ч. 5308. Онуфрій Сацьків, Іван Кзлик, Василь Шгурмай, Петро Копачинський, парохіяни в Білявцях. Ч. 1717. Катерина Попик, зам. Качала, парохіянка в Заланові. Ч. 5292. Нікифор Тютюник, Текля Возняк, жителі в Скоморохах нов. Ч. 1636. Параня Бедек з роду Болехан, Тимко Маланчук і його жінка Анна з роду Пикало, Василь Шістка і його жінка Ева з роду Пинів, парохіяни з Вишкова. Ч. 1165. Іван Захарків, провізор церк. Підяркові. Ч. 3168. Василь і Марія Ухницькі, парохіяни в Нушу. Ч. 2800. Іван і Катерина Грещуки з Зубова, живучі в Канаді. Ч. 2994. Стефан Покришка, Василь Харів, Тимко Рачиба, Василь Покришка, Онуфрій Мацьків, Яків Юсип, Марія Львівська, Іван Матковський. Ч. 2757. Анна Сабат, Стась і Рузя Дерквач. Ч. 4376. Анна Левків-Савчин. Ч. 4654. Марія І-о Проходовська-Буяр. Ч. 3081. Парохіяни з Вергелки.

Місію до навчання релігії отримали:

Ч. 821. Теодор Якш, управ. школи в Вижлові. Ч. 1964. Данило Квасниця, учитель в Обельниці. Ч. 5093. Микола Капшій, укінч. богосл. в Тустоголовах і до голошення проповідій.

Неоніля Мигоцька, абсолюв. гімназії, в школах в Шибаліні і Бараніві. Ч. 1577. Петро Смолий, учитель в Мединю. Ч. 1577. Прокіп Ткачук, учитель в Пеньківцях. Ч. 1653. Антін Цюра, управ. школи в Черниці. Ч. 2263. Михайло Дичкевич, управ. школи в Перегноєві. Ч. 2067. О. Василь Лончина, в прив. школі Ольги Філіплі у Львові. Ч. 1659. О. Григорій Давосир, в фахово-доповн. школі в Камінці струмил. Ч. 1474. О. Мирон Прийма в школі в Сигнівці.

Ординовані зіетали :

Ісайчук Ілія Іраклій ЧСТС, Хомяк Яків, Додик Василь, Кметь Василь, Бородайко Евстахій, Лщинський Лев, Дубицький Николай Клим нгій, Годис Антін, Лукашевнч Денис Марко, Мурович Ярослав Лукавецький Ярослав Володимир, Терещук Володимир, Цісик Панталеймон Зиновій, Мазяк Юліян.

КОНКУРС НА ОПОРОЖНЕНІ ПАРОХІЇ З РЕЧИНЦЕМ ДО 31. СЕРПНЯ 1928.

Дек. Брідський : Білявці, дек. Бурштинський : Куропатники, дек. Войнилівський : Лука, дек. Городецький : Завидовичі. дек. Збаражський : Збараж місто, дек. Зборівський : Урлів, дек. Лопатинський : Щуровичі, дек. Любінецький : Любінці, дек. Озирнянський : Несторівці, дек. Підгаєцький : Божиків, дек. Рожнітівський : Берлоги, дек. Скалатський : Рожиська, дек. Стрийський : Стрільків, дек. Стрільський : Баківці, Стрільська нові, дек. Тернопільський : Петриків, дек. Тербовельський : Глещави, дек. Щирецький : Поляна, дек. Ходорівський, Лячки Горішні, Помоняга, дек. Янівський : Янів, дек. Яричівський : Зашків.

Конкурс на опорожнені парохії з речинцем до 30. X. 1928 р.

Дек. Бобрецький : 1. Підяроків. Дек. Болехівський : Витвиця, Гозіїв, Слобода. Дек. Брідський : Суходоли. Дек. Буський : Красне. Дек. Бурштинський : Дек. Винницький : Чижиків Дек. Войнилівський : Мединя. Перевозець. Дек. Галицький : Конкольники (дотацію становлять самі ґрунта без додатку конгруального). Дек. Глинянський : Полоничі. Дек. Долинський : Дідушиці Лолін, Надіїв (дотацію становлять самі ґрунта без конгруального додатку). Дек. Залозецький : Вертелка, Кутище, Ратище (дотацію становлять самі ґрунта без конгруального додатку), Серетець, Шишківці, Чистопали. Дек. Зборівський : Кабарівці, Плісняни. Дек. Золочівський : Хильчиці з Бонишніом (дотацію становлять самі ґрунта без конгруального додатку). Дек. Калуський : Грабівка. Дек. Лопатинський : Сгремільче, Дек. Любінецький. Лукавиця нижна, Розгірче. Дек. Миятинський : Якимів. Дек. Микулинський : Лука велика (дотацію становлять самі ґрунта без конгруального додатку). Дек. Николаївський : Ілів. Дек. Новосельський : Пальчинці, Шили. Дек. Оліївський : Гарбузів, Лопушани, Манаїв. Дек. Перегінський : Вільхівка, Липовиця, Сливки, Суходіл. Дек. Перемишлянський : Плетеничі, Утіховичі. Дек. Підгаєцький : Білокерниця (дотацію становлять самі ґрунта без конгруального додатку). Дек. Підкаменський : Панасівка, Пеняки, Чепелі. Дек. Рожнітівський : Камінь, Рівня. Дек. Скільський : Гребенів, Козьова, Коростів, Корчин, Оравчик, Підгородці, Сопіт,

Ямельниця. Дек. Теробовельський: Довге (дотацію становлять самі ґрунта без конґруального додатку). Дек. Тухлянський: Либихора, Плаве, Сморже, Хашоване, Ялинковате.

НАДІСЛАНО ТУТ СЛІДУЮЧІ КНИЖКИ:

1. Księga pamiątkowa Międzynarodowego akademickiego Kongresu Misyjnego набути можна в Познаню, Poznań Ostrów Tumski 1, ціна 12 зол.
2. Podręcznik metod. do nauki historii biblijnej — ks. Szukalski, Poznań.
3. Служба Божа за упокой для сіл і місточок — І. Криштальського Львів, ціна 2 зол. 50.

ПОМЕРЛИ:

- о. Андрухів Володим р. парох Ляшок, дня 7 го марта 1928 р.
- о. Глібовицький Володимир, парох Баковець, дня 27-го марта 1928 р.
- о. Чубатий Николай, парох Петрикова, дня 25 го квітня 1928 р.
- о. Еліяшевський Богдан, парох Зашкова, дня 26 го квітня 1928 р.
- о. Харлампович Валеріян, парох в Завидовичах, дня 22-го мая 1928 р.
- с. Фацієвич Юліан, парох Стрілиск, дня 4-го червня 1928 р.
- о. Копач Николай, парох Любінеш, дня 4 го червня 1928 р.
- о. Стеткевич Ярослав, парох в Божикові, дня 24 го червня 1928 р.
- о. Білінкевич Антін, парох в Курятниках, дня 24 го червня 1928 р.

Душі їх поручається молитвам ОО. Собратів.

Львів, дня 1-го липня 1928 р.

ВІД МИТРОПОЛИЧОГО ОРДИНАРІЯТУ:

- о. Михайло Яцковський, о. Александер Бачинський,
канцлер. ген. вікарій.

Ч: 133/Орд.

Виконання арт. XXIV. Конкордату.

В артикулі XXIV. конкордату встановлено — для поодиноких приходств яко максимум 15 до 30 гектарів рільної землі, з тим, що надвижка має бути продана церковною властю рільної людности (ал. 9), зглядно, колиб се не сталося, державою викуплена (ал. 5). Щоби з одної сторони примінитись до постанови конкордату, а з другої запобічи примусовому викупові по вищих цінах і не за готівку, — заряджує отсим Митрополичий Ординаріят негайну, поки що частинну продажу ерекційної орної землі в кожній парохії, — причім зазначає, що ціла осягнена з продажі ціна має бути внесена до Епархіяльного Фонду. — До обшару який для кожного приходства, чи то матірнього, чи дочернього може остати, не вчислюються ліси, городи, парцелі будівельні і подвіря. Тому, що конкордат виразно признає Церкві вибір ґрунтів, які маються лишити, — належить продати ґрунта дальше доложені, гіршої кляси, меншого простору; уже хочби з огляду на кошта помірив геометром і мапок поділу належить по можности уникати поділу більших парцель і продавати лише цілі парцелі. Для улегчення справи повідомить властива Деканальна Рада кожний парохіяльний Уряд на підставі висланого Митрополичим Ординаріятom виказу, — про скількість ґрунту, яку в кожній парохії належить продати. — Продаж має бути переведена в спосіб означений в дотеперішних тут розпорядках через публичну ліцитацію, при якій по можности кромі місцевого настоятеля парохії має бути присутний оден з членів Деканальної маєткової Ради. Продавати належить в першій мірі власним парохіянам, зглядно парохіянам прилучених парохій, — а щойно в дальшій мірі парохіянам сусідних сіл; в случаю рівних оферт мають першеньство купна малоземельні. — Ціна має бути означена і зложена в долярах американських і трета часть яко вадіюм має бути зложена в дол. ам. і тут надіслана. Для приспішення справи не буде Митрополичий Ординаріят жадати предложення начерків контрактів; вистарчить предложити ту до одобрення: 1. протокол ліцитації, 2. виказ ліцитаційних набувців в двох

примірниках. В тім виказі належить подати в осібних рубриках імена і назвиска набувців, ціну купна, кат. число предмету купна, его простір, віддалення від парох. будинків, 3. аркуш посілости, або посвідку евіденції катастру про простір продаваних парцель, оскільки они не зістали еще переслані до Митрополичої Консисторії, 4. опінію Деканальної Ради про осягнену ціну. На підставі одобрення висліду ліцитації Митрополичим Ординаріятм, приступить кожде приходство до заключення формальних контрактів, рівнож що до форми і змісту після дотепер оголошених норм (4. примірники) — в околицях нафтових застереження для продаючого приходства права нафтового, а що найменше право побору 6 проц. брутта), всі кошта зладження контракту і его інтабуляції, і всі оплати стемплеві оплачує купуючий, — продаюче приходство не ручить за простір, границі і якість ґрунту, важність контракту залежна від затвердження через Митрополичий Ординаріят. Ціна мусить бути в цілости зложена при підписанню контракту; в виняткових случаях можна обмежитись до половини ціни, коли решта, якої платність не належить протягати понад оден рік, — буде на купленім ґрунті табулярно забезпечена, — право заставу для евентуальної рештуючої ціни купна мусить бути безумовно вписане в американських долярах. — Зладженне контрактів належить поручити українським адвокатам або нотарам. Ліцитація має бути переведена, а єї вислід враз з висше згаданими документами предложений тут до одобрення найпізнійше до 15 падолиста 1928, і то під строгостю канонічного послуху.

Від гр.-кат Митрополичого Ординаріяту

у Львові, дня 13. жовтня 1928 р.

о. Михайло Яцковський
Канцлер.

† *Андрей*
Митрополит

Е Н Ц И К Л І К А

до Всеч. Патріархів, Примасів Архієпископів. Єпископів і інших Ординаріїв, що мир і спільність з Апостольською Столицею удержують: Про піднесення студій над справами східними, Пій ПР. ХІ.

Всечесні Браття!

Поздоровлення і Апостольське Благословення.

Як дуже наші попередники в минулих віках дбали про піднесення студій над справами східними та докладніше взаємне пізнання поміж Христовими вірними, не тайно нікому, що бодай щоспішно перечитав історію католицької Церкви. Бож вони знали, що й багато попередних лих і той найсумніший розрив, який так багато їй то вельми цвітучих колись Церков відірвав від кореня єдності, вийшов неминуче передусім із взаємного незнання народів і маловаження та з упереджень, по яких наступило довготривале відчуження умів, і що не можна для тільки лих ужити ліку, як не усунеться тих перепон. Отже що згадаємо коротко деякі історичні свідчення із саме тих віків, в яких давні вузли єдності почали слабнути, докази, що свідчать про дбайливість та журу Пап Римських на сій ділянці, звісно усім, якою зичливістю, ба навіть пошаною обняв Адріян II. обох словянських Апостолів, Кирила й Методія, та якими особливої пошани вшанував відзначеннями, або з якою ревністю став у пригоді висланню своїх відпоручників на VIII. вселенський Собор, Царгородський IV., коли недавно перед тим така велика часть Господнього стада нещасним розломом відірвалася була від Римського Архієрея, Богом поставленого найвишого Пастиря.

Такі святі сходини, що займалися справами Сходу, бували з ходом часу одні за другими: на прим. коли в Барі при гробі св. Николая Мирлікійського св. Анзельм, архієпископ Кантуарійський, зворушив уми і серця всіх своєю наукою та незвичайною

святостию життя; або в Людуні (Ліоні), кудити два світла Церкви, Ангельський Тома і Серафимський Бонавентура, були покликані Григорієм X., хоч одного з них захопила смерть в самій дорозі, а другого серед великих трудів на Соборі; або в Феррарі та Фльоренції, де тими окрасами християнського Сходу, а опісля Кардиналами Римської Церкви, Виссаріоном Нікейським та Ісидором Київським, правда католицької догми, дорогою розумовою побідно доказана та Христовою любовю неначе зрошена, як видавалося, християнам східним шлях до помирення з найвисшим Пастирем промощувала.

Сих кілька примірів, Всеч. Браття, які ми згадали, показують справді дбайливість та прихильність сеї Апостольської Столиці для східних народів: се що правда докази дуже наглядні, та по своїй природі рідші. Однак багато інших та безпереривних гараздів вишло від Римської Церкви — безперестанним і, що так скажемо, щоденним виливанням добродійств на всі краї Сходу особливо через висланне мужів, що своє життя посвятили, щоби дбати про добро східних народів.

Бо сеї Апостольської Столиці повагою неначе підперті, вишпли, головно з сімі св. Франца з Ассізі і св. Домініка ті великодушні мужі, що, здвигнувши доми та оснувавши нові провінції свого Чина, як богословською, так іншими науками, що відносяться до світського й релігійного життя, не без величезних трудів просвітили не лише Палестину й Вірменію, але також інші землі, де Східні, підчинені Татарам або Туркам і насильно відлучені від римської єдности, усіх найліпших та передусім релігійних наук були лишені.

Здається, розважили та як слід зрозуміли ті визначні заслуги й думку Апостольської Столиці вже від XIII. віку учителі париського Атенея, що, як передано пам'яті, вроджуючи волі й бажанням тої Столиці, оснували одну колегію, злучену зі своїм Атенеєм, про якої розцвіт поступами наук східних та про плоди розвідувався в якийсь час опісля в париського єпископа Гугона журливо Наш попередник Іван XXII.¹⁾

Сюди долучаються інші, неменше світлі людії, мовідені письменими пам'ятниками тих самих віків. Гумберт, поміж Римлянами наймудрійший, Чина Провідників Марістер генеральний, в книзі, яку написав про те, „що требаби вчинити на вселенськім Соборі в Людуні, поручав з окрема се як для приєднання умів Східних конечно:²⁾ знання або умілість грецької мови, „бо через роди мов ріжність народів лучиться в єдности віри:“

¹⁾ Denifle-Chatelain, Chartul. Univ. Paris. t. II. n. 857.

²⁾ Mansi, A. XXIV. col. 128.

відтак достаток книг грецьких а також наших, переложених на мови східні, як пригоже знярядде: він просив також своїх братів, зібраних на генеральній капітулі в Медіоляні, щоби знання та науку східних мов високо цінили й совісно плекали, щоби показались охочими й приготовленими до святих походів до тих народів. Не інакше з сімї Францісканів Рогер Бекон, муж вельми учений та в нашого попередника Климента IV. вельми цінний, не тільки написав учено про мови Халдеїв, Арабів і Греків,³⁾ але також іншим знання тих мов виложив. А тих наслідуючи Раймунд Люль, також муж незвичайного образования й побожности, частими та шо своєї влачі багато настирливішими проханнями ввєднав в Наших попередників Келестина V. і Боніфатія VIII. з огляду на відносини тих часів дещо надто сміло подумане що до ведення діл і наук східних, поставленне над тими науками когось зпоміж Отців Багноносців та установленне постійних святих походів, як до Татарів, Сараценів та інших невірних, так і до „схизматиків“ задля привернення їх до церковної єдности.

Але справді торжественнійше та особливої згадки гідне те, що за проводом та заохотою того самого мужа видав і проголосив Наш попередник Климент V. на вселенськім Соборі в Вієнні рішенне, яким Наш Інститут Орієнтальний ченаче в начерку зображений знаходимо: „За одобреннем сего св. Собора зарядили ми оснувати школи в родах низше написаних мов, денебудь лучилосьби Римській курії мати осідок, а також при університетах в Парижі, Оксфорді, Болонії і Саляманці, постановляючи, щоби в кожній із саме тих місцевостей держано мужів католицьких, що малиби достаточне знання єврейської, грецької, арабської й халдейської мови, а саме двох свідомих кожної з тих мов, що правилиб тамошними школами та перекладали книги з тих мов на латинське, інших тих мов старанно учили та пильною наукою умілість їх на других переливали, щоби виучені й вправлені достаточо в того рода мовах могли під Божою покровою видати сподівані овочі для спасенного ширення віри поміж якраз тими невірними народами.“⁴⁾

А що серед загального заколоту в тих східних народів та знищення дуже многих наукових допомог ледво або й загалом не могли хочби й дуже бистрі уми людей охочих виобразуватися висшими науками та зоружитись, тому знаєте, Всеч. Браття, що й про те старалися Наші попередники, щоби і в головних тогочасних осідках наук або університетах були отворені для Східних окремі науки і особливо в сім світлі сего благодатного Міста,

¹⁾ *Opus maius, pars tertia.*

²⁾ *Denifle-Chatelain. Univ. Paris, t. II. n. 695,*

щоби були основані якісь відповідніші неначе семинарі, звідки виховники зпоміж тих народів, заосмотрені дуже старанно в знадобу науки, до доброї боротьби виступали в ряд. Тому основано насамперед монастирі та колегії в Римі для Греків і Русинів і доми призначено для Маронітів і Вірмен, а з яким пожитком душ та поступом наук, свідчать найяснійше чито літургічні, чи інших установ документи, про яких виданне в різних мовах подбала Конгрегація для розширення віри, чито вельми цінні рукописи, які зберегла старанно та найсовіснійше Ватиканська Бібліотека.

Та діло на сім зовсім не стануло: бо що Наші попередники, як виказали Ми висше, добре розуміли, що до алекання любови та взаємної лощани причинюється дуже обильнійше пізнанне справ Сходу поміж Західними, звернулись вони до придбання того так великого добра з усею напругою. Свідком того Григорій XVI., що винесений на найвисше Архіерейство в саме тім році, в яким мав сповнити Папське посольство в російського царя Александра I., прослідив найдокладнійше справи російські; свідком Пій IX., що й перед скликанням і по скликанні Ватиканського Собора поручив у більшій мірі оголошуванне студій над східними обрядами та прадідними тамошними науками; свідком Лев XIII., що Коптів і Словян та всіх загалом Східних такою обдарив любовю й пастирською печаливостию, що кромі нової сімі Августиніянів шід іменем Успення Преч. Діви також інші монаші товариства заохочував до зачерпування й побільщування знання справ Сходу. Він також заснував для східних нові колегії і в їх сторонах і в самім сім Місті та університет Бейрутський Т. I., що нинішній день вельми цвітучий і Нам дорогий, відзначив найбільшими похвалами; свідком Пій X., що в Папськім Інституті Біблійнім, основанім в Місті, спричинив новий запал до справ і мов східних у серцях многих не без найплодовитшої на овочі ниви.

Сю батківську дбайливість про східні народи, неначе в святім дідицтві одержану, найблизший наш попередник Венедикт XV. найревнійше понаслідувавши, щоби по силам справам Сходу дати забороло й зріст, не лише постарався о установленне Конгрегації для обрядів і всіх справ Сходу, але також рішив заснувати в сім Місті, християнського імени столиці, окремиї осідок висших студій над справами Сходу, і то й в усі засоби, яких вимагає наука сею віку, заосмотрений і учителями, в кождім роді найбільшими знатоками та до Сходу загарливими, визначний,⁵⁾ а що більше наділений також правом надавати докторські лаври очевидно за

⁵⁾ Benedictus PP. XV. Motu proprio *Oriens catholici*, XV. Octobris MDCCCXVII. [Acta Ap. Sedis. IX. (1917), n. 11. pp. 531—533].

церковні науки, що відносяться до народів Сходу.¹⁾ осідок науки, доступний не лише для самих Східних, навіть для саме тих, що від єдності відлучилися, але передусім для латинських священників, що або схотілиби віддатися святому образотанню, або в Східних святу службу сповняти. Найбільша отже тим мужам ученим належить похвала, що майже чотири роки трудилися пильно над тим, щоби в вихованків Інституту чужих східні науки впоїти. Одначе та немала недогідність стояла на перешкоді розвоєви сего вельми хосенного Інституту, що, хоч був близько Ватикану, однак за далеко віддалений від більше замешканої часті міста. Отже, про що думав Венедикт XV., Ми, бажаючи вчинити зараз від початку Нашого Понтифікату, постановили перенести Інститут Орієнтальний до дому Інституту Біблійного, як змаганнями й намірами найближше спорідненого, одначе як інституцію іншого роду, і в тій думці, щоби, як позволять обставини, обдарувати єго власним осідком. Відтак запобігаючи, щоби ніколи не забракло на будуче достаточної кількості людей, що булиби здібні подавати східні науки, та думаючи, що осягнемо те легше, як поставимо над веденнем такого великого діла одну монашу сімю, поручили Ми Своїм письмом²⁾ з дня 15. вересня 1922. р. начальному Генералови Товариства Ісусового, щоби відповідно до своєї любови та належного послуху для Святої Столиці і Христового Намісника, поборовши всякі труднощі, прийняв на себе весь заряд Інституту на сих умовах: щоби при застереженні найвисшого учительства того Інституту Нам самим та нашим наступникам ділом Генерала Товариства Ісусового було придбавувати мужів до обовязків в Інституті, безперечно дуже тяжких, спосібних, чи то Настоятеля, чи то учителів, щоби завсіди будьто сам безпосередно, будьто через Настоятеля Інституту предкладав Нам і Нашим наступникам до затвердження мужів, яких вибравби для подавання ріжних наук в Інституті, та вкінці щоби представляв усе, що для безпеки життя Інституту й плекання єго розвоєв хосенним єму видавалосьби.

І вже по шести роках від того часу, як Нам се постановити, і то не без якогось Божого натхнення, подобалось, можемо Богу найбільшу зложити подяку, що Нашим трудам вже вельми багаті всімхнулись жнива. Бо вихованків і слухачів, хоч з огляду на сам рід Інституту число дуже велике ані не було, ані не буде, одначе не було таке мале, щоб Ми не тішились як найбільше, що вже дружина людей, з кожним днем сильно зростаюча, виїде незабаром

¹⁾ Benedictus PP. XV. Litterae Apostolicae Quod Nobis. XXV. Septembris MDCCCXX. [Acta Ap. Sedis XII. (1920), n. 1 . pp 440-441].

²⁾ Decessor Noster [Acta Ap. Solis, XIV. (1922 , n. 15. pp. 545-546)].

із того затишеного борища в отверте поле, зоружена в заборолу науки й побожності, якими добру Східних немалі принесе користи.

Та в сім місці, Ординаріїв, чи то Єпископів, чи Настоятелів монаших родин, вельми похвалюючи, що, пішовши за нашими бажаннями, з найбільшої ріжнородности народів та країв, із Сходу й Заходу, деяких своїх священників прислали до Риму для виобра- зовання в східних науках, і заохочуючи крім того Настоятелів решти Зборів, що по світі більше поширені, щоби, наслідуючи такий примір, вихованків, в яких пізналиби здібність та охоту до сего рода студій, до сего Нашого Інституту Орієнтального на образovanje посилали не занедбували, пригадуємо вам, Всч. Браття, про що Ми говорили недавно ширше в Енцикліці „*Moralium animos*“. Бо хто вже може не знати про ті часті бесіди, які заводять про введеиіе якоїсь єдності поміж христіянами, думці Христа, Основника Церкви, зовсім чужої? Або хто не чув про ті розправи, які в дуже многих сторонах Європи й Америки широко ведуться, і то дуже важні, коли предметом їх дослідів є Збори Східних, чи то з Римською Церквою згідні, чи з нею ще досі споріжені? Та, хоч вихованки наших Семінарів, що безперечно дуже потішаюче, в часі своїх студій з блудами Новаторів познакомлені, легко що правда їх обманливі доказування розріжнюють та повалюють, однак дуже часто не, є так в науку зоружені, щоб могли висказати певний суд в розправах про діла й обичаї Східних та їх законні обряди, які в католицькій єдності так свято належить задержувати, бо най- важніші того рода докази вимагають якихсь окремих і то найста- ранніших студій.

Тому — що зовсім нічого не треба занедбувати, що до віднови найгорячіше бажаного зєднєннєя так значної часті Господнього стада з правдивою Христовою Церквою видавалосяби пригожим, або до плекання більшої любови до тих, що, обрядами відмінні, умами й серцями держаться найтісніше Римської Церкви та Хри- стового Намісника, вельми вас, Всч. Браття, прохаємо, щоб кождий з вас постарався о вибір якогось одного зпоміж своїх священників, який, в науках східних як слід виобразований, бувби приготований подавати їх з хісном вихованкам Семінара. Що правда, знаємо добре, що є обовязком католицьких Університетів установляти свого рода окремиий виділ для страв орієнтальних і тому обовязком за Нашою спонукою і поміччу задоситьчинити в Парижі, Львованії та в Ліль вже зачато, і Ми із серця бажаємо щастєя; тішимосєя також, що в деяких інших осідках богословських студій, навіть коштом самих германичів держав, та не без згоди й заохоти святих Настоятелів, установлено якраз сего рода катедри для східних наук. Та не так

тяжко булоби в поодиноких богословських Семінарах мати якогось одного учителя, що разом з наукою або історії, або літургіки, або канонічного права бувби в силі подавати про справи східні бодай основи. І так із звернення умів і серць вихованків до наук східних та обрядів, мусіли прийти чималий хосен, і то не лише на добро Східних, але самих вихованків, котрі зачерпнулиби звідти також обильнійше лізнання науки католицької Церкви та набралиби більшої любови до правдивої Христової Обручниці, котрої чудову красу та навіть серед ріжних обрядів єдність немовби блеском сяючу побачилиб. Коли отже Ми всі того рода користи, що прийшлиби для християнської справи із висше описаної науки молодших, в душі розважили, uznали цілом Нашого Уряду не падати ніяких трудів, щоби Інституту Орієнтальному, Нами скріпленому, не лише життє як найпевнійше забезпечити, але також вчинити єго по змозі новим з кожним днем розвоєм як найбільш цвітучим. Тому, як лише змогли, призначили йому власний осідок коло св. Марії Більшої на Есквіліях, обертаючи на куплення Антонієвого дому та на пристосованне єго до нової ціли передусім ту грошеву суму, яка дісталась Нам із щедрости добродійного Начальника, недавно передтим помершого, та одного побожного мужа із Злучених Держав Америки, для яких то мужів за те найбільшої небесними дарами заплати бажавмо й просимо. Але й того не можна поминути мовчаннем, чого достачено Нам з Іспанії та за що більшу й поважнійшу змогли Ми в осідку самого Інституту уладити бібліотеку. Згадавши про ту щедрість для приміру з похвалою та розуміючи найліпше з досвіду тільки літ, які Ми перевели як управитель Бібліотеки Амвросіянської і Ватиканської, як важне се діло заосмотрити сю нову бібліотеку в засоби, з яких, як учителі, так вихованки, немовби із свого рода укритих та для них часто незвісних, однак вельми богатих жил. відомости про справи східні моглиби вигідно черпати та обертати на добро загальне, неперелякані ніякими труднощами, котрих, як прочуваємо, нелегких буде немало, будемо старатись усіми силами придбати все те, що відноситься до східних країв, обичаїв, мов та обрядів; притім дуже будемо вдячні, як хтось із своєї до Христового Намісника любови для довершення такого діла, чи то датками, чи достаченням книжок, рукописів, образів та інших того рода памятників і оставків християнського Сходу поміч та підмогу по силам Нам принесе.

Із того надіємось, що східні народи, як побачать своїми власними очима тільки найсвітліших памятників своїх батьків побожності, науки і штук, переконаються самим ділом, в якій почеси остає в Римській Церкві правдиве, чисте, законне „православіє“

та з якою совісностю зберігається, оборонюється, забезпечується. Усім тим, неначе найсильнішими доказами зворушені, як надіятись годиться, передусім як до взаїмних наукових зносин долучиться спонука християнської любови, чомуби дуже многі Східні, пригадуючи собі із слави прадідні переконання та позбуваючись упереджень, не забажали вернути до єдности, що опираласьби не на якімсь частиннім, але — як щирим поклонникам Христа ялося, в одній вівчарні під одним Пастирем злученим — на повнім та явнім визнанні віри.

А щоби той найрадіснійший день християнському світови вже раз засіяв, з тугою та горячими мольбами Бога просимо. Поки ще мабуть не від речі, Всеч. Браття, буде бодай коротко розказати, в який спосіб Наш Інститут Орієнтальний згідно з Нами свого старання й трудів до осягнення такого діла вживає. Бо два є роди наукової праці, якими довершується діяльність учителів: оден, що держиться неначе в домашній огорожі, другий, що являється прилюдно виданням документів християнського Сходу, або ще досі неспросліджених, або пакостию віків затертих.

Та що до самої науки молодших, то крім догматики незведених, пояснення Отців східних, а також усіх предметів, що відносяться чи до орієнтальних студій, до яких підходити треба розумовою дорогою, чи до історії, літургії, археології і до всіх інших святих відомостей та ріжних мов тих народів, те передусім дуже радо згадуємо, що до візантійських наук Ми змогли додати також ісламські, що в римських Атенеях було аж до сих часів якось нечуване. Бо за особлившою ласкою Божого Провідіння поставили Ми керманичем тої вельми хосенної науки мужа з народа турецького, що, по довголітних науках осяяний Божим Світлом визнавши католицьку віру і ставши священиком, видався найвідповіднійшим вихованків, які між його земляками будуть мали сповняти святу службу, навчити способу, в який чи то в відношенні до людей простііших, чи огладжених вибажнійшою наукою справу одного й нероздільного Бога та євангельського закона успішно провадити треба. Не меншої ваги для поширення католицького імени і спровадження законної єдности поміж Христовими вірними також те, що заходами й трудами Інституту Орієнтального оголошується прилюдно: Бо видані вже в сих кількох роках праці п. з. „**Orientalia Christiana**” — зладжені по найбільшій часті професорами Інституту, а деякі також за єго порадою іншими основними знатоками справ східних, або вияснюють те, що доторкається давних або теперішних відносин сего або того народа, для наших людей найчастійше незвісних, або освітлюють новим світлом історію Сходу, з укритих

досі документів добути. Вони також оповідають про дружні відносини монахів східних і самих Патріархів до сеї Апостольської Столиці та про журливість Пап Римських для безпеки їх прав і діб та, богословські гадки незведених про св. Тайни й саму Церкву біля католицької правди ставляючи, з нею порівнують, а також орієнтальні рукописи виявляють. Вкінці щоб у вичислюванні не йти за далеко, нема нічого, що відноситься до святих наук, або якое спорідненне з життям Сходу представляє, на примір грецькі останки, збережені в Італії, що для найпильніших студій тих мужів видавалосьби невідповідним. Тому чий дух, розваживши таку величність трудів, піднятих головню для хісна Східних, не підпоситься найкріпшою надією, що найласкавіший Спаситель людства Ісус Христос, змилювавшись над оплаканою долею тільки людей, що вже довго далеко від правого луту блукають, та Нашим починам пособляючи, наконць свої ривці до одної вівчарні під керму одного Пастиря назад приведе? особливо що в тих народів така велика часть Божого Обявлення найсовісніше збереглася і щирій для Христа Господа послух і до Его непорочної Матери любов та набожність особливша і самих Тайн уживанне живе. Тому, що для довершення діла людського спасіння Бог в своїй ласкавости людей, особливо священників як співробітників шостановив уживати, що остається, Всеч. Браття, як не те, щоб до вас удруге, оскільки можемо, найгорячіше звернутись та попросити, щоб ви разом з Нами не лише душею й серцем згоджувались, але щоби також свої праці і труду доложили, щоби чимскорше засіяв той найбільше пожаданий день, в яким зпоміж Греків, Словян, Румунів та інших східних народів не лише якусь малу частину, але як найбільше синів, досі відлучених, до шервісних звязків з Римською Церквою привернених Ми повитаємо? А роздумуючи над тим, що для приспінення такої радості при Божій помочи почати та вчинити треба, здається, можемо порівнати Себе з тим господарем, про якого оповідає Христос Господь, як то він запрошених на вечеру кликав, „щоб прийшли, бо вже готове все“. (Лук. XIV. 17.). Ті слова до Нашої справи пристосовуючи, дуже вас, Всеч. Браття, як усіх загалом, так і поодиноких завзиваємо, щоб ви, студії над саравами східними всякими способами підносячи, разом з Нами душевні свої сили для довершення такого великого діла напружили. І так по усуненні вкінці всіх перепон найгорячіше бажаної єдности мід покровою пресвятої і пренепорочної Діви Богородиці і святих Отців і Учителів Сходу й Заходу коби поріжнених з Нами так довго братів і синів Ми вже раз до батьківського дому повернених обняли, тою любовою найтісніше злучених, яка опираласьби на правді та

повнім визнанні християнського закону, неначе на найтривкішій основі.

А щоби тим Нашим починам найщасливіший всіхнувся вислід і успіх, як Божих дарів пособника та Нашої батьківської приклонности свідка, вам, Всеч. Браття, і стаду, вашій повіреному опіці, апостольське благословенство найлюбезніше уділяємо.

Дано в Римі, у Святого Петра, дня VIII., місяця вересня в празник Різдва Пресвятої Діви Марії 1928. року, Понтифікату нашого сегого.

Пій PP. XI.

Ч. 7938/AB.

Segretaria di Stato
Di Sua Santità

Dal Vaticano, die 3. Augusti 1928.

№: 72.659.

Da Citarsi Nella Risposta.

Ill. me ac Rev. me Domine.

Quam inter bonos istius Dioecesis fideles Petrianam stipem Doll. 1000. Fs. 1000. Zl. 500 sedulo collectam pio consilio nuper misisti, eam Augustus Pontifex paterna admodum excepit benevolentia. Auxilia enim, quae undique ad Jesu Christi Vicarium afferentur, non modo sunt communi Patri solatio, cum eidem ostendant, quanta filli sui studiosa pietate eum prosequantur, sed opportune etiam ad tam multa fidei caritatisque opera ubique provehenda opem conferunt.

Plurimas igitur tibi tuisque grates agit Beatissimus Pater, qui, uberrimam vobis a Deo precatus remunerationem, huius praenuntiam, cum Amplitudini Tuae, tum cuncto Clero populoque pastoralis vigilantiae tuae concredito Apostolicam Benedictionem amantissime impertit.

Quae tibi renuntians, ea, qua par est, observantia me libenter profiteor.

Amplitudini Tuae
addictissimum
Card. Gaspari.

Ill. mo ac Rev. mo Domino
D. no ANDREAE SZEPTYCKI
Archiepiscopo Leopoliens. Ruthenorum.

Ч. 7727/Б.

В СПРАВІ ЦЕРКОВНОЇ СТАРОВИНИ.

Щоби через необдумані належито поодиноких Душпастирів рішення в справах церковної старовини не чинилася для історії українського культурно-національного життя ніяка шкода, Митр. Ординаріят категорично заборонює індивідуального господарення

вікодавними пам'ятками церковно-мистецького і культурного до-робку нації, що зберіглися досі по церквам. Про долю церковних пам'яток може рішати тільки уповноважена консерваторська комісія в склад якої входить і представник Національного Музею з рішавим голосом. Нам звісні випадки використання наших пам'яток для посторонніх нашому життю цілий, вивоження їх за границі для лекшого заробітку і **злѳвмисного нищення** їх для за-тертя всяких живих свідків українського життя на західних окраях нашої національної території.

Пригадується усім парохіяльним Урядам про існоване На-ціонального Музею, заснованого ВПрсвщ. Митрополитом, як раз для береження пам'яток церковно-народного життя, ввиду чого перш за все в Нац. Музей повинні бути предкладані сі пам'ятки, тим більше, що за них по взаїмній умові Управа Музея платить належну ціну. З другої сторони належалоби Всч. Духовенству памя-тати про великий обовязок всенародної дяки — хоча сими дріб-ними дарами старовини церковної в Нац. Музей його Основникови і Добродієви усієї Галицької Землі.

Ч. 6095/СД. **ВЕДЕННЯ ЛІТОПИСИЙ ПАРОХІЙ.**

Митрополичий Ординаріят поручає горячо і зобовязує душ-пастирів до ведення літописи повірених собі парохій — якїб колись стали важним жерелом історії для будучих поколінь. Записник належить закупити з каси церковної.

Ч. 420/СЦ. **В СПРАВІ ВПISУВАННЯ ДО МЕТРИК ВІН-ЧАНИХ ДОЗВОЛУ ДЛЯ МАЛОЛІТНИХ.**

Стверджено при переведеню судового поступовання в спра-вах оспорювання важности заключеного супружества, що управ-нені до вінчання душапастирі не завсігди придержують ся правної постанови, після котрої належить в книгах метрикальних при акті вінчання малолітних, т. є. до укінчення 21-го року життя, вписати дозвіл батька малолітної сторони, даний при двох свідках або, в случаю смерти батька, дозвіл Суду опікунчого. Пригадуючи сю постанову права церковного, взиваєся до строгого еї заховання під загрозою відповідальности перед Судом церковним.

Ч. 9449/АВ. **ВІДПИС ОРЕЧЕННЯ НАЙВ. ТРИБУНАЛУ У ВАР-ШАВІ В СПРАВІ МАЕТК. ПОДАТКУ.**

Для інформації Всч. Духовенства подає ся низше відпис оре-чення Найв. Трибуналу в справі маетк. податку:

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej!

Sąd Najwyższy jako sąd rewizyjny pod przewodnictwem S. S. N. Fedyńskiego, a w obecności S. S. N. Dra Bresiewicza i S. S. N. Bańkowskiego jako sędziów w sporze ks. Klemensa Sluzara, gr. kat.

proboszcza w Suszyczynie, powoda, zastąpionego przez adwokata D-ra Romana Sluzara, przeciw Skarbowi Państwa, pozwanemu, zastąpionemu przez Prokuratorję generalną Rzp. P. Oddział we Lwowie o zastanowienie egzekucji adm. odnośnie do sterty pszenicy zajętej w Suszyczynie, celem ściągnięcia podatku majątkowego wymierzonego probostwu, wskutek rewizji powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Tarnopolu jako Sądu Odwoławczego z dnia 20. lutego 1928 r. L. cz. Bc. III. 35 28 2, którym ten Sąd na odwołanie pozwanego zmienił wyrok Sądu powiatowego w Mikulińcach z dnia 24. listopada 1927 r. L. cz. C. III. 10/27/8 na posiedzeniu niejawnem

postanowił:

1. Uwzględnić rewizję, zmienić zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego i przywrócić wyrok Sądu powiatowego do mocy prawnej,
2. Przasądzić powodowi koszta przewodu na skutek środków prawnych w ilości 89 złotych 95 gr., które Skarb Państwa winien zapłacić w ciągu dni 14 pod zagrożeniem przymusowego ściągnięcia.

Uzasadnienie:

Z podniesionych w rewizji przyczyn rewizyjnych z § 503 L. 3 i 4 pc. nie można ostatejnie odmówić słuszności.

Podatek majątkowy wymierza się odrębnie probostwu, osobie prawnej (kan. 1409 i 1410 kod. kan.), jako właścicielowi majątku, a odrębnie beneficjałowi, użytkowcy (Art. 2. L. 1 i 4. ustawy z dnia 11.8. 1923. Poz. 746. D. U. i § 17 rozp. Min. Sk. z d. 15/11. 1923. b. Poz. 996. D. U.). Należność podatku wymierzonego probostwu korzysta z pierwszeństwa ustawowego na całym majątku probostwa art. 57. ustawy z r. 1923.). Że beneficjał niema obowiązku płacenia tego podatku z własnych dochodów, to wynika także z art. 1. ustawy z d. 18.7. 1924. Poz. 714. D. U. i § 1. L. 3 rozp. Min. Skar. z d. 29/12. 1924. Poz. 28 25 D. U., które zezwalają beneficjałowi na zapłacenie tego podatku z oceny częściowej sprzedaży majątku plebańskiego.

Wobec tych przepisów § 512. kod. cyw. nie może nakładać na beneficjanta obowiązku płacenia podatku majątkowego, wymierzonego probostwu.

Tego stanu rzeczy nie zmienia dawny przepis § 40 ustawy z dnia 7.5. 1874. L. 50 D. P., który artykułami I., XV. i XXV. konkordatu z d. 10.2. 1925. Poz. 501. D. U. został uchylony (por. także Okólnik Prezesa Rady Min. z d. 26.8. 1925. Monitor Nr. 204.).

Ponieważ zaś Sady I. i II. orzekły prawomocnie, że powód skutkiem zebrania płonów stał się jako beneficjał ich właścicielem, przeto w myśl § 37 ord. egz. może się słusznie domagać zastanowienia egzekucji Skarbu, prowadzonej na tych płonach, celem ściągnięcia podatku należnego od beneficjum.

Sąd Najwyższy nie wchodzi już zatem w ocenę, czy uposażenie proboszcza w naturze podlega ograniczeniu egzekucji w myśl art. 47. ustawy z d. 17.2. 1922. Poz. 164 D. U. o państw. służbie cyw. i art. V. konkordatu.

Orzeczenie o kosztach przewodu na skutek środków prawnych polega na §§ 50 i 41. p. c.

Załączniki przedstawienia zwraca się oprócz dwóch urzędowych odpisów.

L. S. Dworski m. p. — Za zgodność: Kancelarja Sądu powiatowego w Mikulińcach, dnia 25.9. 1928. (podpis nieczytelny.)

(Pieczętka okrągła: Sąd powiatowy w Mikulińcach).

Ч. 5732/Е.

КОНКУРС НА ПОСАДИ ПРОФЕСОРИВ

в гр.-кат. Богословській Академії у Львові.

Митрополичий Ординаріат розписує отсим конкурс на посади професорів в гр.-кат. Богословській Академії у Львові, по думці статута оголошеного в ч. II. Львівсько-Архієпархіяльних Відомостей з 1. березня 1928. р. Подання удокументовані після постанов § 9. того статута належить вносити до Ректорату Богословської Академії, Львів, вул. Коперника 36.

Ч. 8507/АВ.

ЗБІРКА НА ВІДНОВЛЕННЯ ГР-КАТ. ЦЕРКВИ У ВІДНІ І ПОБУДОВАННЯ ГРОБНИЦІ СВ. ЙОСАФАТОВИ.

Далеко, за границями рідного краю, немов на вигнанні, спочив наш рідний Святий Священномученик Йосафат. Боже Провидіння так хотіло, щоби у несупокійний час воєнної хуртовини він разом з нещасними збігцями нашого народу спочив на хвилю на чужині. Його нетлінні Св. Моцці в чудний спосіб віднайдені в Бялій перевезено в 1916 р. до Відня і зложено в нашій парохіяльній церкві Св. Варвари на короткий здавалось час, доки війна не скінчиться. А они і до тепер між нами емігрантами, лишилися і хто знає як довго еще чекати муть хвилі щасливого повороту на рідну землю.

Для нашої горем прибитої, на повільне вимерття засудженої віденської громади мала ся подія перенесення Св. Моццей незвичайне значіння. Молитвами нашого Св. Заступника, на наших очах піднімаєсь она до нового життя. Наша церковця щораз більше наповнюєсь чужинцями, приятелями нашого обряду, почитателями сего незвичайного Святого, котрий життя своє в жертву приніс за велику, а в нинішних часах щораз більше актуальну, щораз більше зрозумілу ідею зєдинення усіх Христових вірних. Захоплєні красою нашої старинної Св. Літургії чужинці-латинники щойно у нас пізнають вагу і значіння сего нового руху літургійного, яким переняте усе їх молоде покоління. У нас они моляться, з нашим народом співають, до Святого Причастія приступають. При гробі Святого Мученика, Бога о сю велику ласку просять „щоб усі незєдинєні до католицької Церкви вернулись, а зєдинєні у св. католицькій вірі і єдности церковній витрєвали“, як се приписано статутами товариства Св. Йосафата, в яким гуртуються чужинці-латинники. За нас они моляться, за лучшу долю нашої св. Церкви, нашого народу.

І в сім лежить велике значіння сеї нашої заграничної парохії і запорука, що не загине она, а розвивати меться щораз краще.

Свідомі сего, ми тому і взялися за велике діло: артистичне відновлення нашої парохіяльної церкви, щоби она була достойним приміщенням сего цінного скарбу, який віддано їй в опіку, та збудування у церкві гідної гробниці Святому, в осібній на сю ціль узисканій комнаті. Крім сього в отсю десятилітню листопадову річницю хочемо поставити у відновленій церкві пам'ятник-таблицю усім жертвам нашої визвольної війни. Сорок тисяч записано їх в наших парох. метриках, тих що скитальцями згинули ту на чужій землі, по різних таборах.

Та ми потрохи перечислили в наших силах. Наша маленька громада вірних Св. Церкви і народова, на котрих від літ уже лежить весь тягар удержання церкви і її служби, не в силі зложити усїєї суми коштів, яка разом з поставленням гробниці виносити ме звиж 2.000 долярів. Особливо важко без чужої помочі перевести будову гробниці, яка після пляну має бути виконана в мармурі і металю.

І о сю поміч ми за благословенням наших ВПреосвященних Ординаріятів до Вас звертаємося. Поможіть нам закінчити велике діло на добру славу нашої Св. Церкви і народу, на честь нашого великого Святого. Зложіть маленьку лепту на сю ціль і перешліть на наш рахунок залученим чеком до Земельного Банку Гіпотечного у Львові.

До Вас передусім Впр. Отці і вірні кличемо, до Вас усіх, що у час воєнного лихоліття користались з нашої парох. церковці. Сотки Служб Божих тоді відправлялось. Ризи наші церковні пірвані, підлога витерта, церква закурена, отсе спадщина, яка нам по війні лишилась. Направити се все, се важкий труд.

Не о много просимо. Один молебен, одна дрібна збірка у Вашій парохії в день Св. Йосафата на сю гарну ціль.

Памятайте, що кожна жертва зложена на прославлення Святого багаті овочі принесе і Вам. В сотеро відплачує Святий жертвенну любов, з якою до него відносимось.

За парохіяльний Комітет церкви Св. Варвари у Відні:

О. Др. М. Горникевич, голова, **О. Каранович**, заст. голови.

М. Кошак, касієр.

У Відні, в серпні 1928.

Митр. Ординаріят подаючи зміст повисшого прохання Комітету парох. у Відні, поручає Всч. Отцям підперти се богоугодне діло, та заохотити вірних наших до жёртвенности на повисшу ціль. Датки — які будуть оголошені у Відомостях пересилати до тут. Митр. Консисторії.

Ч. 8494/М. **ПОШУКУВАННЯ ЗА МЕТРИКАМИ.**

Петро Нищота, син Теодора і Марії, сирота около 21. літ, не знає місця свого уродження. Отець умер в Підпечерах в р. 1915.

Упрашаєся Всеч. Уряди парохіяльні (правдоподібно Тернопільщина), о ласкаве вишукання его метрики, а належитість поверне Уряд парохіяльний в Підпечерах, п. Тисьмениця Еп. Станиславівська.

Ч. 8250/М.

Воєвідство Львівське пошукує за метрикою смерти Антона (Йосифа Антона) Гарбіні мешканця Городка ягайл., котрий помер около 1834. р. підчас подорожи і зівстав похоронений в одній місцевости між Перемишлем, а Городком ягайл. Кошта виставлення метрики покрие Воєвідство.

КОНКУРСИ НА ДЯКІВ.

Розписується конкурс на дяка: Ч. 5562/ДЯ. в Черепині, дек. Винники. Побори: роківщина і треби; Ч. 5031/ДЯ. в Іщкові, дек. Зарваниця. Побори: 600 зол. і 719. с² городу церковного. Мешкання зруйноване; Ч. 4906/ДЯ. в Грабівці, дек. Калуш. Побори: 1.75 зол. від числа, роківщина і треби; Ч. 6708/ДЯ. в Спасі, дек. Рожнітів. Вимагана кваліфікація висшого степеня. Побори: 10. метрів збіжа і треби; Ч. 6054/ДЯ. в Великополю, дек. Янів. Дотація: треби, хати нема; Ч. 5160/ДЯ. в Зарудцях, дек. Яричів. Побори: 1. морг поля і треби; Ч. 6946/ДЯ. в Кривім, дек. Радехів. Дотація: 1½ гарця збіжа від числа і треби. Поля і хати нема. Ч. 4474/ДЯ. у Виткові старім і новім, деканату Радехів. До послідної посади привязані побори роківщина по 2. зол. від родини, а вимагана кваліфікація висшого степеня; Ч. 7252/ДЯ. в Куропатниках, дек. Бурштин. Дотація: 3. га. 42. а. 4. м.² поля, 209.сяжнів городу і треби, хати нема. Пожаданий іспит висшого степеня.

Ч. 6134/К.

ТОВ. КАРПАТІЯ.

Митроп. Ординаріят горячо поручає Всеч. Духовенству одинокое українське Товариство обезпечень на життя і ренти „Карпатія“ у Львові, ул. Руська ч. 18.

Ч. 225/ВС.

НОВІ КНИЖКИ.

О. Ксенофонт Сосенко, парох Конюх, видав вельми цінну розвідку п. з. „Культурно-історична постать староукраїнських Свят Різдва і Щедрого Вечера“ — Львів 1918. ст. 350. накладом автора, ціна 16. зол. Митроп. Ординаріят горячо поручає отсю обемисту, знамениту працю нашого дослідника на поли етнології.

СПРАВЛЕННЯ ОШИБКИ в АВідомостях ч. III-ех I/VII. 1928.

Стор. 5, в точці 2. по слові проголошуючим має бути додане „або“; Стор. 5, в точці 6. речене: Коли екскомунікований... замість ще тратить має бути „не тратить“.

ХРОНІКА.

Іменування:

Титулярним Світником Митр. Консисторії іменований:

Ч. 8680. о. Іван Малиновський, парох Жукова, дек. Золочів.

Наділений відзнак. крил.:

о. Мих. Захарчук, п. Ярчівець.

Ординаріятськими шкільними Комісарами іменовані:

Ч. 7954. о. Роман Охримович — п. Вороцова — для Комісаріату Янівського деканату. Ч. 7923. о. Василь Бачинський — п. в Жеребках — для Комісаріату Скалатського деканату.

Містодеканами іменовані:

Ч. 7961. о. Петро Соловій — п. Крехович, — Рожнітівського дек. Ч. 7962. о. Омелян Радзикович — п. Вишенки вел. — Янівського дек. о. Зазуляк Іван — п. Колодіївки, — дек. Скалат.

Завід. Терноп. декан. іменованій:

о. Осип Грицай, — п. Чернихова.

Канонічну інституцію отримали:

Ч. 7916. о. Григорій Кубай — на Тростянець. дек. Бережан. Ч. 7384. о. Ізидор Сохоцький — на Гаї, дек. Винницьк. Ч. 5597. о. Василь Прихідко — на Оплицько, дек. Лопатин. Ч. 8993. о. Йосиф Тягнибок — на Виписки, дек. Унів.

Душпастирські посади одержали:

Ч. 8878. о. Адріян Піджарко — неопресвітер — помічн. в душстаровництві в Радехові. Ч. 2396. о. Теодор Олексіїв — експ. сотр. в Заставцях, к. Голгоч. дек. Підгаєцк. Ч. 6474. о. Ярослав Княгиницький — завід. в Стрілисах. Ч. 6063. о. Юрій Стеткевич — завід. в Божикові, дек. Підгаєцк. Ч. 6733. о. Іван Ружицький — завід. в Кабарівцях, дек. Зборів. Ч. 8801. о. Йосиф Рибачук — завід. в Соколові, дек. Зарван. Ч. 8444. о. Йосиф Проць — сист. сотр. в Городку яг. Ч. 8487. о. Юрій Малий — прив. сотр. в Мшані, дек. Городецьк. Ч. 7720. о. Михайло Мирон Лишак — зав. в Хрєневі, дек. Милятин. Ч. 8373. о. Ярослав Лукавецький — неопресв. прив. сотр. в Кальнім, дек. Поморянськ. Ч. 8373. о. Николай Задорожний — завід. в Шишківцях, дек. Залозецьк. Ч. 8076. о. Йосиф Сильвестер Мартинович — помічн. в душпастир. в Славську, дек. Тухлян. — Завід. з правами і поборами пароха в Скваряві, дек. Золоч. отримав: Ч. 9056. о. Петро Лящук, парох в Бужку, дек. Олеськ.

Відпустку до Канадійської Епархії отримали:

Ч. 7532. о. Николай Демків — п. в Хрєневі, дек. Милятин. о. Евген Дигдала — катехит народн. шкіл в Буську.

Відпустку до Епархії Крижевацької отримав:

Ч. 6127. Михайло Якимів — бувш. питомець дух. Семинар у Львові.

Відпустку до Епархії Перемиської отримали:

Ч. 8960. Ізидор Тимяк. Ч. 8960. Іван Мирослав (2-ім.) Ящевський — канд. стану дух.

Похвальні грамоти отримали:

Ч. 8486. Юлія Флейтута — парохіянка в Клебанівці, Ч. 8556. Йосиф Козіброда, Григорій Грабовський, Павло Кусік, Семен Гайдамаха, Василь Козіброда — парохіяни в Качанівці. Ч. 8556. о. Іван Лубянецький — парох в Качанівці. Ч. 8306. Домка Шостак — парохіянка в Бариліві. Ч. 7045. Марта Оконська, Теодора Кіндефорська — жительки Луки малої. Ч. 6594. Анастасія Зварич, Анастасія Назар — господині в Струтині. Ч. 7171. Стефан Сидорак, Ілля Шийка, Анна Сидорак — жителі в Глядках. Ч. 6065. Петро Чабан — провіз. церк. в Великополі. Ч. 7841. Антін і Анна Гребовичі — зам. в Спол. Державах. Ч. 6645. Микола Соловій, Онуфрій Михайлишин, Теодор Закайло, Евдокія Лопушинська і ціла Громада Побука. Ч. 5575. Йосиф Дубик в Добрянах. Ч. 5505. Іван Тишківський в Росточках. Ч. 7304. Маєткова Парох. Рада в Гряді. Ч. 5713. Марія Бариль з Дитятина, Наталія Березовська з Библа, Михайло Гладкий, Василь Гладкий, Василь Гула з Хохонова.

Місію до навчання релігії отримали:

Ч. 7876. о. Володимир Ковальський — в Буську. Ч. 8460. Стефанія Чумакова — учителька в Голотках. Ч. 6647. о. Евстахій Бородайко — в Подусові. Ч. 7189. о. Антін Годис в прив. жін. учит. сем. в Камінці струм. Ч. 7747. Ярослава Крохмалюк в Підгайчиках. Ч. 7915. Ольга Мельничук — управ. школи в Поляниці. Ч. 7571. Михайло Добротвор — упр. школи в Клебанівці, Павло Коненко — упр. школи в Коршилівці, Лука Якубовський — упр. школи в Яцівцях. Ч. 7746. Степан Харчук — управ. школи в Козині. Ч. 7748. Константина Дмитрова — учителька в Баймаках. Ч. 8049. Марія Макаревич — абсолюв. гімназії в Ясені. Ч. 7715. Софія Яблонська — управ. школи в Красній. Ч. 8399. Микола Німчановський — учитель в Цецовій. Ч. 8401. Петро Собків — управ. школи в Половім. Ч. 8400. Марія Хоминець — управ. школи в Тишівниці. Ч. 7572. Марія Коморовська — управ. школи в Доброводах, Марія Григорович — управ. школи в Новиках. Ч. 8167. Денис Топольницький — управ. школи в Коростові. Ч. 8224. Анна Гнатківська — учителька в Лузі Лисятицькім. Ч. 7680. Софія Пайкуш — абсолюв. учит. семин. в Остапу. Ч. 8223. Северин Навроцький — управ. школи в Волиці. Ч. 8761. Стефан Мізур — управ. школи в Хороброві, Стефанія Юзькевичівна — управ. школи в Хоростці. Ч. 8783. Казимира Райс — учителька в Любші, Александер Лонкевич — учитель в Мелні.

Звільнені від конкурсового іспиту:

Ч. 8077. о. Ілля Собчак, п. в Ходовичах — на 3 роки.
 Ч. 6197. о. Іван Барановський — п. в Мужиліві — на 6 літ. Ч. 6062.
 о. Михайло Бобовник — п. в Глібовичах вел. — на 6 літ. Ч. 6108.
 о. Дмитро Шуль — п. в Білці, дек. Перемишлян. — на 6 літ. Ч. 6335.
 Евстахій Гайдукевич — п. в Носові — на 6 літ. Ч. 7514. о. Воло-
 димир Федусевич п. в Николаєві н/Дн. — на 6 літ. Ч. 7618. о. Ни-
 колай Кравців — п. в Лопатині — на 6 літ. Ч. 7773. о. Володимир
 Скоробогатий — п. в Руді — на 6 літ. Ч. 8315. о. Володимир Пла-
 шовецький — п. в Тростянці, — на 6 літ. Ч. 7731. о. Василь На-
 вроцький — на 6 літ. Ч. 7169. о. Віктор Цебровський — п. в Кутах —
 на 6 літ.

Продовженне важности іспиту конк. отримали:

Ч. 8580. о. Аполінарій Осадца — п. в Новосілці — Кут до вес.
 речинця 1929 р. Ч. 8631. о. Теофіль Прийма, п. в Дулібах — до вес.
 речинця 1929 р. Ч. 8632. о. Володимир Демчук — п. в Побуці —
 до вес. речинця 1929 р.

Ординований:

Ч. 8736. о. Адріян Піджарко.

Ч. 9917.

РОЗПISУЄТЬСЯ

конкурс на опорожненні парохії з реченцем до 31. грудня 1928.

1. Деканат: Бобрецький: Підярків;
2. „ Болехівський: Витвиця, Гозіїв, Слобода Болехівська;
3. „ Блідський: Суходоли, Ражнів;
4. „ Бурштинський: Сернки Середні;
5. „ Винницький: Чижиків;
6. „ Войнилівський: Медина, Перевозець;
7. „ Галицький: Конкольники (дотацію становлять грун-
та без платні);
8. „ Глинянський: Задвіре, Полоничі;
9. „ Залозецький: Вертелка, Кутище, Ратище (грунта
ерекц. становлять дотацію пароха без додатку) Се-
ретець, Шишківці, Чистопади;
10. „ Зборівський: Плітняни.
11. „ Золочівський: Хильчиці з Бонишином без додатку
конгр.
12. „ Калуський: Грабівка;
13. „ Козлівський: Купчинці, Таврів;
14. „ Лопатинський: Стремільче, Станиславчик;
15. „ Любінецький: Розгірче, Лукавиця нижна;
16. „ Зарваницький: Соколів;

17. „ Милятинський: Желехів вел., Хренів, Якимів;
18. „ Николаївський: Воля вел., Ілів;
19. „ Новосельський: Пальчинці;
20. „ Оліївський: Гарбузів, Манаїв;
21. „ Перегінський: Вільхівка, Липовиця, Сливки, Суходіл;
22. „ Перемишлянський: Утіховичі;
23. „ Підгаєцький: Білокерниця (грунта становлять дотацію без додатку конгр.);
24. „ Підкаменецький: Пеняки, Чепелі;
25. „ Рожнітівський: Камінь, Рівня, Берлоги;
26. „ Скільський: Козова, Коростів, Корчин, Підгородці; Сопіт, Ямельниця;
27. „ Стрийський: Бережниця;
28. „ Тухлянський: Либохора Плаве, Сморже, Хащоване, Ялинковате.

П О М Е Р

О. Йосиф Филипович п. Задвіря дня 12. жовтня 1928;

Душу его поручаєся молитвам ОО. Собратів.

Від Митрополичого Ординаріату:

о. Михайло Яцковський

Канцлер.

о. Александер Бачинський

Вік. ген.